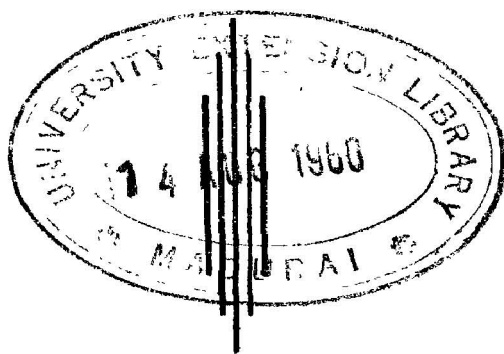

நைவேத்தியம்

— முதல் பகுதி —

ரவீந்திரநாத டாகூர்

ஸ்டார் பிரசுரம்

சென்னை-5

::

மதுரை

முதல் பதிப்பு: மே 1957.

உரிமை பெற்றது.

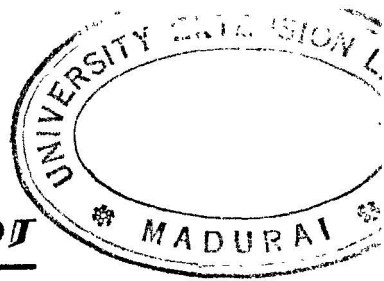
விலை ரூ. 1/50.

ரவீந்திரநாத டாகுர் எழுதிய
“நைவேத்யா” என்னும் வாங்கக் கவிதை நூலை
நேரடியாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவோர்:
ஆ. கந்தசாமி, விஷாரத், எம். ஏ.,
சென்னை-21.

This Tamil translation of Rabindranath Tagore's
Bengali book “NAIVEDYA” done and published by
A. Kandaswami, 15-A, Balu Mudali St., Madras-21.

முகவுரை

கவிஞர் வாழ்க்கை:

ரவீந்திரநாத டாகூர் கல்கத்தாவில் மகரிஷி தேவேந்திர நாத டாகூரின் கடைசிப் புதல்வராய் 1861 மே 7உ பிறந்தார். செல்வம் புரண்டோடிய அவ்வீட்டில் செல்லக் குழந்தையாய் வளர்ந்த அவரது குழந்தைப் பருவம் தனிவிதமாக இருந்தது. வீட்டைச் சுற்றிக் காவல் பூண்ட மதிலைத் தாண்டவும் முடியாமல், வீட்டில் உள்ள பெரியவர்களோடு பழகவும் முடியாமல், சிறைப்பட்டது போலவே உணர்ந்தது அவர் குழந்தை உள்ளம். மதிலின் வாயிலாக அமைந்த பெரும் இரும்புக் கதவுகளின் இடுக்கிடையே, வெளியுலகின் சஞ்சாரத்தை நோக்குவதில் அவருக்கு ஒரு அலாதி மகிழ்ச்சி. அக்காலத்தில் தனிமைதான் அவரது உற்ற துணைவனாயிருந்தது.

அப்பொழுதே இயற்கை எழிலில் தன் இளம் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தார். அதிகாலையில் எழுந்ததும் தோட்டத்தில் புதுந்தோடி எதிர்த்து வந்து பாயும் புத்திளங் காற்றின் இனிய மணத்தை நுகர்ந்தும், பனி தோய்ந்த புல்லை மிதித்தும் ஆடுவார். வானின் பரப்பும், வானிலிருந்து கோட்டும் மழையின் தாளமும் அவர் உள்ளத்தை ஆழத் தோட்டன.

பள்ளிக்கூடம் செல்லவேண்டிய பருவம் வந்ததும், மிக ஆனந்தமாகவேதான் பள்ளிக்குக் கிளம்பினார். ஆனால் சீக்கிரமே அங்கு விளங்கிய கட்டுப்பாடும், வறட்சியும் அவருக்கு வேறுபடையூட்டின. வீட்டினும் பெரியசிறையாய், ஆயுள்கைதிகளுக்கான அந்தமான் தீவாகவே பள்ளிக்கூடத்தை மதித்தார்.

எனவே பள்ளி போவது நிறுத்தப்பட்டு அவர் வீட்டிலேயே கல்வி பயில ஆரம்பித்தார். வெவ்வேறு பாடங்களுக்கும் வெவ்வேறு ஆசிரியர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். சீக்கிரமே தானாகவே பாட்டுகள் எழுத ஆரம்பித்தார். அவற்றை வீட்டிலுள்ளோருக்கு வாசித்துக் காட்டிப் பெருமை கொண்டதும் உண்டு. அப்பொழுது அவருக்கு வயது சுமார் பத்து இருக்கும்.

அவரது பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் பூணூல் சடங்கு முடிந்ததும், அவர் தந்தை தன் சாந்திரிகேதன ஆசிரமத்துக்கு அவரை இட்டுச் சென்றார். சுதந்திரமாகத் திரியும் பாக்கியம் அப்பொழுதுதான் அவருக்கு முதன் முதலாகக் கிடைத்தது. அங்கிருந்து இமயமலைக்கு நான்கு மாதம் சென்று தங்கினார். அப்பொழுது அவர் தந்தை கற்பித்த காளிதாசனின் “மேகநாதம்” இலக்கிய ஆர்வத்தை அவரிடம் எரிமூட்டிக் கொடுத்தியது. அங்கு அவர் கண்டு ரசித்த இயற்கை வளம் அவர் நெஞ்சைக் கவித்துவப் பாதையில் வளப்படுத்தியது.

கல்கத்தா திரும்பிய ரவீந்திரர் மறுபடியும் பாடசாலைக்குச் சென்றாலும் அவர் நாட்டம் அங்கிருக்கவில்லை. எனவே மீண்டும் வீட்டில் அடைபட்டார் அவர். 13-ம் பிராயத்திலிருந்து 17-ம் பிராயம்வரை வீட்டிலேயே தன் சகோதரர்களோடும் உறவினர்களோடும் கலைவாழ்வு மேற்கொண்டார். முக்கியமாக ஜோதிரிந்திரநாதர் என்ற அண்ணனோடும் அவர் மனைவியோடும் நட்பும் உறவும் பெருகின. அத்தம்பதிகளது இசை, நாடக ஆர்வம் அவரை இலக்கியப் பாதையில் இன்னும் ஊக்கியது. தன் 16-ம் பிராயத்தில் “பானுசிம்மன்” என்ற புனைபெயரில் பாடல்கள் எழுதி வெளியிட்டார். அதையடுத்துக் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதவும் முனைந்தார்.

கல்வி விருத்தியையும், அனுபவ அவசியத்தையும் காரணமாகக்கொண்டு அவர் தந்தை அவரை 1878ல் இங்கிலாந்

துக்கு அனுப்பினார். 14 மாதங்கள் அங்கு தங்கிய ரவீந்திரர் பட்டம் பெறாமலே வீடு திரும்பினார். கல்லூரிக் கல்விக்கும் அவருக்கும் அவ்வளவு முரண்!

சீக்கிரமே அவரது கலை ஊற்று பெருக்கேடுத்துப் பீறியது. தன் 20-ம் பிராயத்தில் “வால்மீகியின் பெருமை” என்ற இசை நாடகத்தை எழுதினார். அடுத்து “மாலைக் கீதங்க”ளைப் பாடினார். அன்றையத் தலைசிறந்த வங்க நாவலாசிரியர் பங்கிம் சந்திரர் அக்கீதங்களுக்காக அவரை மாலைசூட்டிப் பாராட்டினார் என்றால், அவர் கவித்துவத்தின் பெருமைதான் என்னே!

அடுத்த ஆண்டு ஒருநாள் அகஸ்மாத்தாக தன் வீட்டிலிருந்து அவர் கண்ட சூரியோதயக் காட்சி அவருக்குப் புது ஞானம் புகட்டியது. உலகெலாம் உயிர்ப்பும் சிலிசிலிர்ப்பும் ஓடக்கண்டார். சாமானியம் என்று நினைத்த பொருளெல்லாம் ஆழ்ந்த பொருள் போதிந்து தோன்றின. சிறுவர் ஆனந்தம் அண்டச் சிறுவனான அவன் ஆனந்தத்தின் பாகமாகவும், தாயன்பு அண்டத் தாயான அவன் அன்பின் பாகமாகவும் தோன்றின. அவர் பெற்ற இம்மலர்ச்சியின் சாயை அவர் பாடல்களிலும் கதைகளிலும் அன்றிருந்து படர்ந்தன.

1883ல் மிருணாளினி தேவியின் கரம் பற்றி இல்லறம் மேற்கொண்ட ரவீந்திரர் மிக இன்பகரமாக வாழ்ந்தார். இரு புதல்வரும் மூன்று புதல்விகளும் பெற்றேடுத்துப் பெருமை கொண்டார் இடையறாத மடையாக அவர் வண்மை பாடல்களாகவும் நாடகங்களாகவும் பாய்ந்தெழுந்து பரிணமித்தது. வங்க வளக் காட்சிகளும், பருவமழையும், பயிரும் பலனும், வசந்தகானமும் மணமும், ஆறும் ஆற்றுப்புறமும், கிராமமும் கிராமச் சூழ்வுமாக பல பிம்பங்கள் அவைகளில் படர்ந்தன. அவர் புகழும் பரவியது.

அக்காலத்தில் இலக்கியப் பணியோடு வேறு இரண்டு பணிகளும் மேற்கொண்டார் கவிஞர். முதலாவதாக அடிமை வாழ்வின் விளைவாக ஆங்கில மோகம் பெருகியிருந்த மக்களுக்குத் தாய் பாஷையின் அவசியத்தை வற்புறுத்தினார். பல ஆண்டுகளின் ஓயா உழைப்பின் பயனாக இத்துறையில் பெரும் வெற்றி கண்டார். சர்வகலாசாலைப் பட்டமளிப்பு விழாப் பிரசங்கம் தாய் பாஷையில் நிகழ்ந்தது முதன்முதலில் கல்கத்தாவில்தான்; நிகழ்த்தியவரும் கவிஞரே!

இரண்டாவதாக கிராமப் புணருத்தாரணத்தில் பெரும் சிரத்தை காட்டி, விடாது உழைத்து, அப்பிரயத்தனங்களின் உச்சமாக பிற்காலத்தில் ஸ்ரீநிகேதனத்தையும் ஸ்தாபித்தார்.

20-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் கவிஞர் வாழ்விலும் புதுத்தொடக்கம் காட்டியது. பக்தியும், ஞானமும், தத்துவமும் அவர் பாடல்களின் அமைப்பாயின. பக்திப் பெருக்கத்தின் முதல்பிரவாகம் “வைவேத்திய”மாக ஊற்றெடுத்தது. இக்கீதங்களில்தான் முதன்முதல் கவிஞர் கடவுள் தரிசனம் பெற்றார்.

“யார் மருங்கு வந்தாலும் மருங்கே இருக்கட்டும்.

அவர்களைவிட நீயன்றே என் உள்ளத்தலத்து மிக
நெருங்கி இருப்பவன்! இதை அவர்கள் அறிய
மாட்டார்கள்.” (கீதம் 10)

என்ற பகுதியை அவர் வாசிக்கக் கேட்ட மகரிஷி உள்ளம் போங்கி உவந்து, ஞானசித்தி பெற்ற தன் மகனைப் பாராட்டி உபசரித்தார்.

இங்ஙனம் கடவுள்பால் அர்ப்பணமான அவர் அடுத்த ஆண்டிலேயே சிறுவர் கல்விக்காகத் தம்மை சாந்தி நிகேதன ஆசிரமத்தில் அர்ப்பணித்தார். கட்டற்று, சுதந்திரமாக, இன்பச் சூழ்நிலையில், விளையாட்டுப் போக்காக இசையும் ஆட்ட

மும், இரைச்சலும் இயக்கமுமாக குழந்தைகள் கல்வி கற்க ஓர் பள்ளி ஆரம்பித்தார். ஆரம்பத்தில் ஐந்தே குழந்தைகள் கொண்ட அப்பள்ளி சீக்கிரமே பெருகியோங்கியது. பண்டைக் குருகுலங்களின் சாயலோடு நிர்மாணிக்கப்பட்டாலும், புதுமைக் கேற்பப் போலிந்தது.

இச்சமயம் அவருக்குத் துயர்கள் பெருகின. சாந்திநிகேதத் தின் பணக்கஷ்டம் ஒருபுறம் தாக்க, அவர் அன்பு மனைவியும் அருமை மகளும் அடுத்தடுத்து இறந்தனர். அவர்தம் பிரிவால் மனம் நொந்தாலும், கவிஞர் தம் பணியில் ஆர்வத்தையோ, உலகின்மீது கொண்ட நம்பிக்கையையோ இழக்கவில்லை.

இவ்வீடை இந்திய அரசியலிலும் ஓரளவு பணிபுரிந்தார் அவர். சுதேசி இயக்கத்தை ஆதரித்து, சுதேசித் தொழிற்சாலை களையும் ஆரம்பித்தார். அச்சமயம் கல்கத்தாவில் ஏற்பட்ட பிளேசு பேயாட்டம், பீகார், குவேட்டாவில் ஏற்பட்ட பூகம்ப நாசம் இவற்றின் கொடுமைகளைத் தவிர்க்க நிவாரண வேலை மேற்கொண்டார். 1905ல் ஆங்கில யதேச்சாதிகாரம் துணிந்து செய்த வங்காளப் பிரிவினையை எதிர்த்துப் பெருமுழக்கம் கோட்டி, நிதி திரட்டி, ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை உருவாக்கினார். ஹிந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமையைப் போதித்து, அதற்காக ஓரளவு அடிப்படை வேலைகளும் செய்தார்.

ஆனால் இலக்கியமே அவர் உயிராகத் திகழ்ந்ததால், அரசியல் தொடர்பிலிருந்து 1908ல் விலகிய கவிஞரது முழுச் சக்தியும் அவரது பெரும் பாடல்களாகப் பரிணமித்தன. பிற்காலத்தில் அவருக்கு உலகப்புறம் தேடிக்கொடுத்த கீதாஞ்சலி, சரதோற்சவம், பிராயச்சித்தம், ராஜா என்று பல நூல்கள் அவர் பேரமுனையில் உருவாயின. இந்தத் துரித இலக்கியப் பணியின் சிகரமாக இந்திய தேசிய கீதமான "ஜனகணமன" பாட்டையும் உயிர்ப்பித்தார்.

இவ்வாறு தம் ஐம்பதாவது வயதைத் தாண்டிய கவிஞரை வரவேற்க புகழும் பொன்னும் பாதைத் திருப்பத்தில் காத்திருந்தன. 1912 மே மாதத்தில் இங்கிலாந்து சென்ற கவிஞர் வழியில் போழுது போக்காகத் தான் வங்கத்தில் எழுதியிருந்த கீதாஞ்சலி, வைவேத்தியம், கேயா என்ற நூல்களின் சில பாடல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். இங்கு விதி விளையாடியது என்றே சொல்ல வேண்டும். முதன் முதலாக அவர் தோட்ட ஆங்கிலமும் சுடர்ப் பொன்னாகவே திகழ்ந்தது. இந்த ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளைக் கண்ட ஆங்கிலப்பிரமுகர் ரோதன்ஸ்டைன், ஐரிஷ் கவிஞர் யீட்ச், ஆண்ட்ரூஸ் முதலியோர் உவப்பும் வியப்பும் மீதூர, கிழக்கு வானில் உதித்த இந்த ரவியை உலகபீடத்தில் ஏற்ற உறுதிகொண்டனர். கவிஞரது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் “கீதாஞ்சலி”யாகப் பிரசுரமாயின. மேற்கத்திய மண்டலத்தில் கவிஞர் புகழ் காட்டுத் தீபோல் பரவியது.

இங்கிலாந்திலிருந்து அமெரிக்கா சென்று தன் கருத்துக்களைப் பரப்பி 1913 நவம்பரில் நாடுதிரும்பிய கவிஞர், வங்கக் கவியாக வரவில்லை, உலக கவியாகவே ஒளிர்ந்தார். அதே சமயம் இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு அவருக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள பிரகடனம் வெளியாயிற்று. வெள்ளையன் அல்லாத எவனுக்கும் அன்றுவரை அளிக்கப்படாத உலகப்புகழ்ச்சின்னம் அது. எனவே இந்தியாவும், கீழ்நாடுகளும் ஆனந்தங் கொண்டு ஆடின என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ!

இப்பரிசைத் தோடர்ந்து கவிஞரின் உலகப் புகழ் மேல் மேல் ஏறியது. அவரது பிறநூல்களும் ஆங்கிலத்திலும் பிற மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இந்தியாவின் அந்நிய அரசாங்கம் அவரை ‘ஸர்’ பட்டம் சூட்டிக் கௌரவித்தது.

இவ்விடை 1914-ல் தோன்றிய உலக மகா யுத்தம், அவருக்கு உலகப் பணியின்மீது நாட்டத்தைத் திருப்பியது. 1912-13-ல் அவர் செய்த மேலைநாட்டு விஜயம் அப்போது அங்கு பயமும், நியாயமின்மையும், சந்தேகமும், பலாத்காரமும், தேசியப்பேயாட்டமும் செய்த சதிகளை விளக்கியிருந்தது. அவற்றின் விளைவாக வெடித்தேழுந்த உலகப்போரும் அதைத் தெளிவுபடுத்தியது. உலக நட்பும் ஒத்துழைப்புமே, உலகத்துக்கும் அதன் உறுப்புக்களான தேசங்களுக்கும் உறுதியும் உண்மைச்செல்வமும் தரவல்லன என உணர்ந்தார். எனவே இந்த உலக நட்பு, ஒத்துழைப்பு லக்ஷியத்திற்குப் பணி புரிய சாந்தி நிகேதனத்தில் ஒரு உலக சர்வகலாசாலையாக “விஸ்வ பாரதி”யை 1919-ல் உருவாக்கினார்.

அதேசமயம் 1919 ஏப்ரல் மாதம் பஞ்சாபில் டையர் கோடியன் செய்த படுகொலையை அறிந்த நாடு கோதித்தேழுந்தது. சட்டென்று கவிஞர் தன் ‘ஸர்’ பட்டத்தை உதறி எறிந்தார். என்னே அவர் தேசியமும் தேச பக்தியும்!

1920-ல் தன் அறுபதாம் வயதில் காலேடுத்துவைத்த கவிஞர் அதன்பின்தான் அதிகம் பிரயாணம் செய்தார். அப்போழுதிருந்து 1935 வரை ஓயாத உழைப்பும் ஓயாத பிரயாணமுமே. எல்லாம் தன் லக்ஷியக் குழந்தையான உலக நட்பு, அதன் சின்னமான விஸ்வபாரதி இவற்றின் பராமரிப்புக்காகவே. இந்தியா பூ ரா வையு ம் சுற்றியதன்றி இங்கிலாந்து, ஹாலாந்து, அமெரிக்கா, டென்மார்க், ஸ்வீடன், யூகோஸ்லோவியா; ருமேனியா, கிரீஸ், துருக்கி, பிரான்ஸ். ஜெர்மனி, மலேயா, சியாம், சைனா, ஜப்பான், இத்தாலி, ஸ்விட்சர்லாந்து, ஆஸ்திரியா, நார்வே, ஸெக்கோஸ்லோவேகியா, பால்கன் நாடுகள், எகிப்து, கனடா, இந்தோ சைனா, ரஷ்யா, பாரசீகம், ஈராக், இலங்கை ஆகிய பல நாடுகளுக்கும் விஜயம்

சேய்து, தன் லக்ஷியத்தைப் போதித்தும், அதன் போஷணைக் காக நிதி தீரட்டியும் வந்தார். அவ் விஜயங்களின்போது ஆங்காங்குக்கண்ட தவறுகளையும் இடித்துக் கூற தவறவில்லை உதாரணமாக, இத்தாலிய பாஸிஸ அரசாங்கத்தின் கோடுமைகளையும், ரஷ்யாவில் கம்யூனிஸ்ட் அரசாங்கம் பேச்சரிமையை ஒழித்திருந்த திரிபையும் சிறிதும் பயமின்றித் தாக்கினார்.

ஆண்டு பெருக பெருக கவிஞரின் உயிர்ப்பும் வீரியமும் பெருகினவே ஒழியத் தளரவில்லை. தன் எழுபதாம் வயதில் ஒலியக் கலை கற்க ஆரம்பித்து அதில் சிறந்த தேர்வும் பெற்றார். அவர் தீட்டிய ஒலியங்கள் ஐரோப்பிய நகரக் கண்காட்சிகளில் காட்டப்பட்டு கவிஞருக்குப் புதுப் புகழும் பாராட்டும் தேடிக்கொடுத்தன. இந்த ஒலியங்கள் “சித்ர லிபி” என்று புஸ்தக ரூபத்தில் விளக்கங்களுடன் வெளிவந்துள்ளன.

இதன் பின்னர் கவிஞரின் உடல் நிலை தளர ஆரம்பித்தது. 1937 செப்டம்பரில் ஏறக்குறைய சேத்துப் பிழைத்தார். இருந்தாலும் அவரது இலக்கியப் பணியும், இலக்ஷியப் பணியும் இடையறாது தொடர்ந்தன. விஸ்வ பாரதியும் மேன்மேலும் வளம் பெற்றது.

1939-ல் வெகுண்டெழுந்த உலகப் போர் கவிஞரை மிகவும் வாட்டியது. அவரது உடல் மறுபடியும் பலஹீன முற்றது. நாளுக்குநாள் நிலைமை மோசமாகி, இறுதியில் 1941 ஆகஸ்ட் 7உ தன் பழைய கல்கத்தா இல்லத்தில் உயிரிந்தார்.

அவர் பெருமை:

கவிஞரை ஒரு உலகப்பேரியாராகத் தாங்கிநிற்கும் தூண்களில் முக்கியமானவை அவரது இலக்கியப் பணி, தத்துவ

போதம், கல்வித்தொண்டு, உண்மைத் தேசீயம் ஆகிய நான்கு மாம் இவையனைத்திலும் அவர் ஆரம்பம் வங்க எல்லைக் குட்பட்டிருந்தாலும், இறுதியில் அவை விரிந்து இந்தியாவையும், பின் உலகையும் தழுவிப் போருந்தி நின்றன.

அவரது இலக்கியப் பணி வான்போல் பரந்தது; கடல் போல் ஆழந்தது; இமயம்போல் உயர்ந்தது. இளம் வயதிலேயே எழுத ஆரம்பித்து இறுதி நாள்வரை இலக்கிய சிருஷ்டியில் ஈடுபட்டிருந்தார். 53 கவிதை நூல்களும், 34 நாடகங்களும், 11 நாவல்களும், 8 சிறுகதைத் தொகுதிகளும், 6 சமூக நூல்களும், 6 வாழ்வுக் குறிப்பு நூல்களும், 4 பிரயாண நூல்களும், 5 கல்வி பற்றிய நூல்களும், 9 மொழி நூல்களும், 4 சமய நூல்களும், இன்னும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட 12 நூல்களும், அஃதன்றி மேற்கண்டவற்றை மொழி பெயர்த்தோ, தழுவியோ, மூலமாகவோ ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சுமார் 30 நூல்களும் அவர் சிருஷ்டி என்றால், பிரமிக்காமல் இருக்க முடியுமா? இவற்றில் போதிந்துள்ள போருளும் கருத்தும், “பங்குனி” என்ற வசந்த கால நாடகத்தில்போல இளப்பமும் ஹாஸ்யமும் ஆன வினாயாட்டெல்லையிலிருந்து, “கீதாஞ்சலி”, “ராஜா” இவற்றில்போல உலகதத்துவத்தையே உயிர்பிடியாகக் கொண்ட உச்சஎல்லைவரை ஆராய்கின்றன. இவற்றின் பயன்பெரியோர்க்கன்றி, சிறுவர்க்கும் கிட்ட வேண்டுமென்றெண்ணி சிறுவர்க்கான சில நூல்களும் எழுதினார்.

இலக்கியப் பணியின் ஓ ர ங் க மாக தாய்மொழிக்காக அவர் பாபேட்டது மிகவும் பாராட்டற்குரியது. அன்றைய அடிமை இந்தியாவின் மனம் ஆங்கிலத்தையே நாடித் தழுவி நின்றது. கூட்டங்களிலும், கடிதப் போக்குவரத்திலும், கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும், ஆக எல்லா முக்கிய விஷயங்களுக்கும் ஆ ங் க ி ல ம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது.

இதை அறவே வெறுத்தார் கவிஞர். இவ்விஷயத்தில் அவருக்கு தூண்டு கோலாக இருந்தவர் அண்ணன் ஹேமேந்திரநாதர். அவர் கவிஞரின் ஆரம்பக் கல்விக்கு ஆங்கிலத்தை விலக்கி தாய் பாஷையைப் புகுத்தியவர். அதன் பெரும் நலனைத் தன் அனுபவத்தில் கண்ணோர்ந்த கவிஞர் வங்கச் சிறுவர்களுக்கு வங்க மொழியிலேயே கல்வி புகட்ட வேண்டுமென்ற இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். பேசவும் எழுதவும் தாய் மொழியே உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார். இத் தாய்மொழிப் பற்று சீக்கிரம் இந்தியாவின் பிற பாகங்களுக்கும் பரவி இந்தியச் சுதந்திர இயக்கத்திற்கு உறுதுணை புரிந்தது.

கவிஞரின் இம்முயற்சிக்கு இடையூறு இட்டது அக்காலப் பட்டதாரிகளின் ஆங்கில அடிமை மோகம் மட்டுமன்று. பண்டிதர்கள் என்று பிதற்றிக்கொண்டு, நடைமுறை மொழியை இகழ்ந்து, பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் புழங்கிய விளங்காச் சொற்களையும் இலக்கணத்தையும் சீராட்டித் திரித்தோருக்கும் கவிஞரது கருத்துக்கள் நஞ்சாயிருந்தன. இலக்கியம் மக்களுக்காகவே என்றும், என்வே அது மக்கள்மொழியிலேயே இருக்க வேண்டும் என்றும் கவிஞர் முரசுகொட்டினார். இக்கொள்கைப் படியே தானும் இலக்கிய சிருஷ்டி செய்தார். தேவையற்ற இலக்கணத் திரிபுகளையும் அலங்காரங்களையும் அகற்றி, சிறுசிறு சொற்களால் எல்லோரும் எளிதில் உணரும் பான்மையில் ஓசை நயம் தெறிக்கப் பாடவும் எழுதவும் செய்தார். இப்படி எல்லோருக்கும் விளங்குமாறு எழுதிவிட்டால் ஆசிரியர்களுக்கு என்ன அவசியம் என்று அலறினர் அறியாப் பண்டிதர்கள்!

இப்படி மொழி நடையிலும், யாப்பிலும் புதுமை புகுத்த ஆரம்பித்த கவிஞர், பிற மொழிகளின் நயமான அம்சங்களை எடுத்தாளப் பின்வாங்கவில்லை. உதாரணமாக “வோர்ட்ஸ் வொர்த்” போன்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் மிகத் திறனோடு

கையாண்ட 'ஸானட்' என்னும் பதினான்கு அடி கொண்ட யாப்பு வகையை "நைவேத்திய"த்தின் 78 பாடல்களில் கையாண்டிருக்கிறார். அதேபோல் "வால்மீகியின் பெருமை" என்ற இசை நாடகத்தில் பல ஆங்கில ஐரிஷ் இசை நயங்களை அமைத்துள்ளார். இவற்றின் விளைவாக வங்க மொழியும் இசையும் பெரிதும் வளம் பெற்றன என்பது வெளிப்படடை.

கவிஞர் போதித்த தத்துவத்தை ஒரு வார்த்தையில் அடக்கவேண்டுமென்றால், அது புத்தர் போதித்த "அன்பு" ஆகும். ஆனால் புத்தரது அன்பில் துறவும் ததைந்திருந்தது. அதாவது உலக ஆசை, உலக பாசம், உலகச் சுவை ஒழிந்திருந்தது. ஆனால் கவிஞருக்கு எண்ணற்ற பாசப் பிணைப்பில் முக்தியின் இனிமை தோன்றியது. உலகம் சிருஷ்டியின் சீரான அங்கமென்றும், எழிலின் பொழிலென்றும், ஒளியின் உறைவிடமென்றும், எனவே அதை அன்பால் பாராட்டிப் பணிசெய்து சித்தி பெறலாம் என்றும் போதித்தார்.

அவர் தத்துவத்தின் பூர்த்தியான விளக்கம் பின்வருமாறு:—

இவ் வண்டமும் இவ் வண்டத்துப் பல்வேறு பொருள்களும் அண்டநாதனின் உருவேளிப்பாடே. எனவே மனிதனுக்கும் புறப்பொருள்களுக்கும் உள்ள உறவு வேளிப்படை. இப் புறப்பொருள்களான இயற்கையோடும் புறவுயிர்களோடும் பின்னப்பட்டுள்ள இப் பந்தம் காரணமாக, அவற்றின் மீது அன்பு பாராட்டுதலும், அவற்றில் இன்பம் உணர்தலும் தவறாகாது ஆனால், மனிதன் ஆண்டவன் உருவேளிப்பாட்டின் சிகரமாதலால் அவன் உறவு அண்டத்துப் பிற பொருள்களோடு மட்டும் நின்றுவிட்டால், அவன் லட்சியம் பூர்த்தியாகாது. அவன் லட்சியம் அண்டநாதனோடு ஒன்றுபடுவது

ஆகும். அதற்கு உறவுழியே அவன் அண்டத்துப் பிறபொருள் களோடு கொள்ளும் உறவு.

இயற்கை வெறும் எழில் சோரிவது மட்டுமல்ல; அதற்கு ஒரு ஆத்மீக முக்கியத்துவமும் உண்டு. இவ்வாத்மீக முக்கியத் துவத்திற்கு மனித உள்ளத்தைக் கவர்ந்து இழுக்கவே அதன் எழில் செழிக்கிறது. இயற்கையின் புற எழிலைக் கண்டுவக்கும் மனித உள்ளம் அப் புறத்தை ஊடுருவிச் சென்று உள்ளே ஒளிரும் ஆத்மீக ஒளியை, அதாவது இயற்கையில் தாண்டவ மீட்டு உயர்க்கும் தேவ அம்சத்தை, உணர்ந்து லயிக்க வேண்டும். இவ்வுணர்வு மனித உள்ளத்தை இறைவனோடு ஒன்று சேர்ப்பிக்கிறது. இயற்கையின் இப் பெரும்பணியை உணர்ந்தே கவிஞர் தம் சிருஷ்டியில் இயற்கைக்கு அதிக இடம் கொடுத்திருக்கிறார். இயற்கையை ரசித்தும், வியந்தும், அதன் வசப்படும். தன் வாசகர் கருத்தை இயற்கைபால் ஆழ வைக்கிறார்—அவர்தம் உய்வுகருதி.

ஆண்டவன் உரு மட்டுமன்று, சக்தியுங்கூட. ஆகவே தான் அவன் அம்சமான மனிதனும் உருவும் சக்தியும் கொண்டுள்ளான். ஆண்டவன் உருவோடு மனிதன் உருத் தொடரும் உறவே ஐம்புலன் உணர்ச்சிகள்; ஆனால் அவன் சக்தியோடு மனிதன் சக்தி தொடரும் உறவு பக்தியாகவும், ஞானமாகவும் ஒளிரும். இப் பேரொளியே பேரின்பமாம்.

மனித உணர்வுகளில் அன்பே தலையாய உணர்வு. ஏனெனில் அதில்தான் முரண்பாடுகளும் சூறையாடுகளும் இல்லை. ஒரு உள்ளத்தோடு வேறொரு உள்ளம் ஒன்றுவது அன்பு—நீரோடு நீர் கலப்பதுபோல. ஒரு உள்ளத்தோடு மற்றொரு உள்ளத்தைப் பிணைத்திணைப்பதும் அன்பே—அணுவை அணு இழுக்கும் ஆகர்ஷணம்போல. ஆத்மீகத் தொடர்புக்குக் கருவியான இந்த அன்பே, ஆண்டவனோடு ஒன்றும் ஆத்மீகப்

பிணைப்புக்கும் அடிப்படையாகும். மனிதன்பால் படரும் அன்பு ஆரம்பம் ஆகும். அதன் வளர்ச்சியே ஆண்டவன்பால் படரும் அன்பு; அப்பொழுது அது பக்தியெனப்படுகிறது. அதாவது அன்பு முதிர்ந்தால் பக்தியாகிறது. எனவேதான் இவ்வன்புக்கு பெரு மகத்துவம் தந்தார் கவிஞர்.

அன்பு பரிணமித்துப் படர உள்ளம் வேண்டும். இவ்வுள்ளத்துக்கு ஒரு நீலை கொடுப்பது உடல். அவ்வுடலின் அங்கங்களான இந்திரியங்கள் உள்ளத்துக்கு உணவான உணர்ச்சிகளைத் தருகின்றன. அவ்வுள்ளம் இவ்வுலகத்துச் செயல்களில் இயங்க உதவுவதும் இந்திரியங்களே. அதாவது உள்ளத்தின் உயிர்வாழ்வுக்கான உபகரணங்கள் இந்திரியங்கள் ஆகும். எனவே அவைகளைச் சிறையாகவோ இடையூறாகவோ கொள்வதற்கில்லை. அவை வழி இயங்கும் உணர்ச்சித் தோகுதிகளும் பந்தங்களாகா.

இங்ஙனம் இந்திரிய இயக்கங்கள் வளப்பிக்கும் உணர்ச்சிகளில் தலையாய அன்பு இயற்கை மீதும் பிற உயிர்கள் மீதும் படர்ந்து பரிணமித்து முதிர்வதே பக்தி. பக்தியின் சித்தியே முக்தியாம்—அதாவது இறைவன்பால் ஒன்றுதல். அதுவே மனிதவாழ்வின் லக்ஷியம்.

இவ்வாறு பொருட்களின் முடிவான உண்மைகளை எடுத்தோதி, உலக பேதங்களை உன்மத்தமான ஒருமையாகக் காட்டி, என்றென்றும் மிகச் சீரிய கருத்துக்களுக்கும் லக்ஷியத்துக்குமே நம்கவனத்தைக் கவர்ந்துசென்று, இயற்கை, சமூகம் இவற்றோடு நமக்குள்ள உண்மை உறவை விளக்கி, அவற்றின் மீது படரும் அன்பாலும் சேவையாலும் நித்தியானை இறைவன்பால் அன்பும் சேவையும் பூண்டு ஒன்றி உறவும் முக்தியைப்போதித்த கவிஞரின் தத்துவம், நம்மோடு கலாச்சார

பண்பாடுகளில் மிகவும் வேறுபட்ட மேலைநாட்டவரின் பாராட்டுதலை மட்டுமின்றி, திரு. கே. எஸ். ராமசாமி சாஸ்திரியார் போன்ற வைதீகர்களின் ஆதரவையும், டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் போன்ற அறிஞர்களின் சிலாகிப்பையும் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்க பெருமையாகும்.

கல்வித் தொண்டில் நேரடியாகக் கவிஞர் புதுந்தது 1901-ல்தான். “நைவேத்தியம்” இயற்றிக் கடவுள் தரிசனம் கண்ட அவர் உடனே அக் கடவுளின் பெருமையையும் சுதந்திரத்தையும் ஆனந்தத்தையும் எளிமையையும் உலக பிதாக்களான சிறுவர்களுக்குப் படைக்க எண்ணி, தந்தையின் அனுமதியும் ஆதரவும் பெற்று சாந்தி நிகேதன ஆசிரமத்தில் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்தார். சிறுவர்களுக்கு விருப்பமான கட்டுப்பாடின்றமை, சுதந்திரம், விளையாட்டு, பாட்டு இவைகள் மூலமாக அவர்களது அந்தராத்மாவைத் தோட்டெழுப்பி கல்வி புகட்டுவதே அவர் கையாண்ட புதுமுறை. எளிமையும் இனிமையும் இணைந்த சூழ்நிலையமைத்து குருகுல பாணியில் ஆசிரியனும் மாணவனும் நெருங்கி உறவி, உயிர்க்கும் கீதமாகவே படைத்தார் அப் பள்ளியை. இசையும் நாடகமுமாகவே அங்கு வாழ்க்கை நடந்தது. வசந்தகாலம், கார்காலம், விதைப்புக் காலமென மக்கள் வாழ்க்கையின் பருவங்களுக்கேற்ப விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. அப்போது அப் பருவங்களின் இயற்கையையும் அதைத்தழுவிய பல கருத்துக்களையும் உண்மைகளையும் அறிவிக்குமாறு “சரதோற்சவம்”, “பங்குனி”, “வசந்தம்” போன்ற நாடகங்களை எழுதி நடிப்பித்தார். இவ்வாறு அறியாதே அறிவு ஏறி சிறுவர்கள் கல்வியை ஒரு கனமாக உணராமல் உண்ணும் உணவும் உடுக்கும் உடையும்போல் சகஜமானதாக இன்பகரமாக உணர்ந்தார்கள். இதன் அடிப்படைத் தத்துவம் என்னவென்றால்

குழந்தையின் உள்ளம் ஒரு விதை; அது முளைவிட்டுத் தளிர்ந்து வளர வசதி செய்ய வேண்டும்; கட்டுப்பாடு, பாடபாராயணம் என்னும் திருகல்கள் இடையிட்டு ஆட்டப்பட வேண்டிய தானிய மணியல்ல அது, குழந்தைக்கு கல்வியில் ஆர்வம் எழுப்பிவிட்டால், பின் அது உலக வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றைத் தேடித் தானே கற்றுக்கொள்ளும், என்பதாம்.

இதே இசைப்போக்கில், சதந்திர முறையில் ஒழுங்கும் பக்தியும் சிறுவர் உள்ளத்தில் ஊட்டப்பட்டன.

கவிஞரது இம்முயற்சி மிகச் சிலாக்கியமானதாலும், பணவிஷயத்தில் கடுஞ்சோதனை ஏற்பட்டது. தன் மனைவியின் நகைகளைக்கூட விற்கார், தன் இந்த லக்ஷியத்தைத் தாங்கி நிற்க.

இக் கல்வித் தொண்டின் இரண்டாம்படியாகப் பரிணமித்தது “விஸ்வ பாரதி”. மேற்கூறியவாறு உலக நட்பையும் ஒத்துழைப்பையும் ஊக்க அவர் நிர்மாணித்த இந்நிலையம் இன்று இந்திய அரசாங்கம் அதை ஒரு லக்ஷிய சர்வகலாசாலையாக ஏற்று நடத்தும்படியான பெருமைக்கு வளர்ந்துள்ளது. இந்தியருக்குப் புறம்பான ஆசாரமும் கல்வியமைப்பும்கொண்ட பிற சர்வ கலாசாலைகளுக்கு மாற்றாக, இந்தியரின் பண்பையும் அறிவுச் செல்வத்தையும் கலைகளையும் போற்றி வளர்க்கும் கருப் பொருளோடு, அப் பண்பாட்டின் நல்ல பயன்களை உலகிற்கு ஈந்து உலக ஒருமையை உணர்வித்து உலக நட்பை ஊக்குவிக்கும் பருப்பொருளும் இணைந்தது. இம் முயற்சியில் கவிஞருக்கு பெருந்துணைவராயிருந்தவர் ஆங்கிலப்பிரமுகர் ஆண்ட்ரூஸ்

மேலை நாடுகளின் முயற்சி லேளக்க வயப்பட்டது. கீழை நாடுகளின் முயற்சி ஆத்மீக வயப்பட்டது. இவ்விரண்டும் உண்மையின் இருபக்கங்களாம். எனவே ஆத்மீகப் பிரவாக

மான தீயானத்தோடு லௌகீகப் பிரவாகமான செயல்முறை கலக்கவே உண்மை வாழ்வு வெளிப்படும். இக்கருத்தைப் பீடமாகக்கொண்டே “விஸ்வ பாரதி”யின் அலுவல்கள் வகுக்கப்பட்டன. சிழக்கும் மேற்கும் எதிர்மொழிகளாகக் கொள்ளப்படாமல், ஆணும் பெண்ணும்போல் ஒன்றை ஒன்று பூரிதப்படுத்தும் துணைப் பொருள்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. இதன் விளைவாக “விஸ்வ பாரதி”யில் ஜாதி, குல, மத பேதங்களுக்கு இடமே கிடையாது. உண்மையான உலக நட்புக்கு உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தது.

தேசீயத்தின் உண்மை வகையைப் போற்றியவர்கலிஞர். அவர் காலத்திய வங்க மக்களிடம் போலவே நாட்டுப் பற்று அவரிடம் சகஜமாகவே அமைந்திருந்தது. இதற்கு ஆரம்பத் தாக்கமாக இருந்தவை மொழிப்பற்றும் வங்க வளப்பமும் தான். ஆரம்பத்தில் அமைதியாக இருந்த இவ்வுணர்ச்சிகடந்த நூற்றாண்டின் திருப்பத்தில் அன்றைய அரசியல் சந்தர்ப்பங்கள் காரணமாக வீரியமுற்றெழுந்தது. இவ்வீரியம் வெறும் குமுறலாக இராமல், உருப்படியான சேவைகளில் ஈடுபட்டது. சுதேசி இயக்கத்திலும், கல்கத்தா பிளேசு, குவேட்டா பூகம்பத் துயர்களிலும் அவர் செய்த பணி முன்னரே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கலிஞரை அவர் தேசீயத்தின் காரணமாக ஓரளவு நேரடியாக அரசியலில் கொண்டுவந்தது வங்கப் பிரிவினைதான். இக்கோடுமையை எதிர்க்கத் தலைமை பூண்டு கலிஞர் கிளம்பினார். பெருநிதி திரட்டினார், பெருங் கூட்டங்கள் திரட்டினார், பெருங்கீதங்கள் பாடினார். ஒத்துழையாமைக் கருத்தை வெளியிட்டார். ஆனால் இக்கிளர்ச்சி பலாத்காரத்தில் இறங்கியபோது கலிஞர் விலகிக்கொண்டார். அவர் அரசியல் வாதியல்ல—

கும்பலுக்கு ஒத்துத் தாளம் போட; உண்மைக் கவிஞர், உண்மைக்கும் நியாயத்திற்கும் ஒத்து நடப்பவர். எனவே அரசாங்கத்தின் தவறுக்காக, அந்நியர்களைத் தாக்கவோ, பிற அட்டகாசங்கள் செய்யவோ இசையார்.

தேசியத்தை ஒரு விளையாட்டுப் போருளாகக் கொள்ள வில்லை அவர். அவர் கருத்தில் தேசியம் வெறும் நாட்டுவிதேலை அல்லது சுதந்திரத்தோடு நின்றுவிடவில்லை. அஃதோடு சோம்பல் பீடை, பயத்திகில், அறியாமையினால், சுயநலக் குட்டை, மூட நம்பிக்கைச் சகதி இவற்றினின்றும் விதேலையும் சுதந்திரமும் வேண்டுமென்றார். இவை சித்திக்க, தியாகம், சுத்தம், தன்னடக்கம் பிறப்பிக்கும் ஆத்மவிதேலை அவசியம் என்றார். இவ்வகையில் அவர் காந்தியடிகளின் இயல்பினரானது தேளிவு.

அரசியல் சந்தடியில் உண்மைத் தேசியம் பிறழ்படுவதைக் கண்டுமுன்ற கவிஞர் பின் நேரடி அரசியலிலிருந்து விலகினார் ஆனால் தேசியச் சுடர் அவர் நெஞ்சில் ஒளிர்ந்துகொண்டேதான் இருந்தது. தன் தேசியக் கருத்துக்களை “பிராயச் சித்தம்” என்ற நாடகத்தில் தேளிவாகப் போதித்து அந்நிய ஆட்சியை எதிக்கும் அடிமை மக்களுக்கு ஆர்வமுட்டினார்.

1912-13ல் அவர்செய்த மேலைநாட்டுச் சுற்றுப்பிரயாணம் தேசியம் என்ற பெயரால் நடைபெறும் பல பிழைகளை வெளிப்படுத்தியது. தேசியம் என்றால் தேசப்பற்று, தேசமொழிப்பற்று, தேச மக்கள் பற்று என்று அர்த்தம். ஆனால் பக்குவப்படாத, பதன்படாத வெறும் தேசியம் தீயது. அத்தகைய தேசியமே அன்றைய ஐரோப்பாவில் தலைவிரித்தாடியது. தேசியம் என்ற பெயரில் ஆங்கிலேயர் ஜெர்மானியரை வெறுத்தனர். அதே தேசியம் என்ற பெயரில் ஜெர்மானியர் ஆங்கிலேயரையும் பிரஞ்சுக்காரரையும் வெறுத்தனர், ரஷ்யர்களைச் சந்தேகித்தனர்.

எனவே இதன் விளைவாக 1914ல் மூண்ட போருக்கு அன்றையத் தேசீயமே காரணம் என்பது ஒருபடி உண்மை.

1916ல் ஜப்பான் சேன்ற கவிஞர் அங்கும் இத் தேசீயத்தின் ஊழல்களைக் கண்டார். தேசீயத்தின் பெயரால் ஜப்பானியர் சீனரை வெறுத்தும் சுரண்டியும் நடந்துகொண்டமுறை அவருக்கு வெறுப்பூட்டியது. இதைப் பகிரங்கமாகவும் அறிவித்தார், அதே ஜப்பானியரிடை!

தேசீயம் வெறும் தேசப்பற்று; அதில் பிறர் உரிமைகளுக்கும் நலன்களுக்கும் இடமில்லை. எனவே தேசீயத்திற்கும் உலக நட்புக்கும் முரண்பாடு உண்டு. ஆனால் உண்மைத் தேசீயம் உலக நலத்துக்கும் பிறர் உரிமைகளுக்குமான சூழ்நிலையில் பதன்பட்ட தேசீயமாகும். இதனால் உலகம் உய்யும், சிறக்கும், சேழிக்கும். இதுவே கவிஞர் போதித்த நேறி, “விஸ்வ பாரதி”யில் சாதித்துக் காட்டிய உண்மை. அடிமைப்படுத்தி ஆண்ட ஆங்கில அரசாங்கத்தைத் தூக்கி எதிர்த்த இந்தியன் “விஸ்வ பாரதி”யில் ஒரு ஆங்கிலேயனைத் தழுவியாடி மகிழ்ந்து குலாவிய காட்சி கவிஞர் காட்டிய உண்மையின் உயிர்ப் பிம்பம்.

அரசியலிலிருந்து விலகினாலும், ஆங்கில ஆட்சி விளைவித்த பஞ்சாப் படுகொலைக்காக 1919ல் அவ்வாட்சி தனக்களித்த “ஸர்” பட்டத்தை கவிஞர் தூக்கி வீசியதும் அவர் உண்மைத் தேசீயத்தின் வெளிப்பாடே.

1920இலும் அதற்குப் பின்பும் அவர் விஜயம் செய்த ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இவ் உண்மைத் தேசீயத்தைத்தான் போதித்தார். அதன் முழுப்பயனையும் பெறாத காரணத்தால் தான் உலகம் மறுமுறை 1939ல் மகாயுத்தத்தில் ஆழ்நோர்ந்தது. ஆனால் கவிஞர் தன் உண்மையின் ஒளியை இறுதிவரை வீசிக்கொண்டதான் இருந்தார். வெறும் தேசீயத்தின் வீண்மையையும் தீமையையும் முதன் முதலில் விளக்கிக் காட்டியவர்

கவிஞரே என்பதை ஆங்கிலப் பிரமுகர் எட்வர்ட் தாம்ப்ஸனும் ஒப்புக்கொள்கிறார்.

எனவேதான் அக்காலத்திய கவிஞரிலேல்லாம் அவரே சிறந்த கண்ணியமிக்கவரெனப் பாராட்டப் பெற்றார் பேராசிரியர் லெஸ்னியால்.

நைவேத்தியம்:

தான் இலக்கிய சிருஷ்டிகளுக்குத் தலைப்புக் கொடுப்பதில் கவிஞர் மிகத் திறமைசாலி. நூலின் அடக்கமும் கருத்தும் தலைப்பில் வெளிப்பட்டு நிற்கும். “நைவேத்தியம்” என்றால் கடவுளுக்குப் படைக்கப்படும் பொருள் என்று அர்த்தம். பெயருக்கேற்பவே “நைவேத்தியம்” கவிஞரைக் கடவுள்பால் நைவேத்தியம் செய்தது. அ தா வ து அன்றிருந்து கவிஞர் கடவுள்பால் சமர்ப்பணம் ஆனார்.

“நைவேத்தியம்” 1901ல் எழுதப்பட்டது. அதுவரை கவிஞரின் கவிதை இயற்கைமீதே பரந்து நின்றது. ஆனால் “நைவேத்திய”த் தொடக்கத்திலிருந்து அது பக்திப் பிரவாகத்தில் பாய்ந்தது. இப்புத்தியிர்ச்சிக்குக் காரணமாக சில சந்தர்ப்பங்களைக் கூறலாம். இளமையிலேயே இயற்கையிடம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தவர் கவிஞர். அதற்கேற்ப அவர் இளமை இமயமலையிலும் கங்கையிலுமே கழிந்தது. அதன் பயனாகவே அவரது ஆரம்ப இலக்கிய சிருஷ்டியில் இயற்கை உயிர்ப்பே வளம்பட்டது.

ஆனால் வயது முதிர், சமூக, மத, அரசியல் பிரச்சனைகளில் ஆர்வங் காட்டிப் பங்கேடுத்து வந்த கவிஞர் 1898 வாக்கில் நேரடி அரசியலில் அதிகப் பங்குகொள்ள ஆரம்பித்தார். இதன் பயனாக அவர் இலக்கிய சிருஷ்டிப் பிரவாகம் தற்காலிகமாக

தடைப்பட்டது. ஆனால் அரசியல் சந்தடியில் கவிஞருக்கு அதிக வெற்றி கிட்டவில்லை. வங்கத்தில் அன்று புழங்கி வந்த தேசியம் மேலைநாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்தையும் வெறுத்து எழுந்தது. உண்மைக்கு முதலிடம் கொடுத்துப் பழகிய கவிஞருக்கு அது ஒப்பவில்லை. மேலும் சுதந்திரக் கிளர்ச்சி அரசியலோடு நிலலாமல் சமூக, சமயத் துறைகளிலும் கிளர்க்க வேண்டும் என்றார். இந்த அபிப்பிராய பேதங் காரணமாக கவிஞர் அரசியலை நீத்து சாந்தி நிகேதன ஆசிரமத்தில் குடிபுகுந்தார்.

கவிஞரின் தந்தையான மகரிஷி ஓய்வுக்காகவும் தியானத்திற்காகவும் கங்கைச் சமவேளிக்கு அப்பால் மலைப்பாங்கான போல்பூரில் நிர்மாணித்த ஆசிரமம் அது. மகரிஷியின் தியானமும் பக்தியும் காவல் பூண்ட ஆசிரமச் சூழ்நிலை கவிஞரை வெகுவாகப் பாதித்தது. பக்திக் கிளர்ச்சி அவருள்ளத்தும் ஏறிற்று. அரசியலில் அந்நியரை வெறுத்துத் தேசியம் செய்த பிழைக்கும், சமூகாசார முரண்களுக்கும் மாற்ற அன்பும், அதனில் மலரும் பக்தியும் என்றுணர்ந்தார். இப் பக்திக் கிளர்ச்சி இவ்வாறு தேசியத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததால்தான், அதன் விளைவாகப் பரிணமித்த 'வைவேத்திய'த்தில் தேசியக் கருத்துக்களும் வெகுவாக விளங்குகின்றன.

எனினும் பக்தியே இந்நூலின் முக்கிய ஒழுக்கு. நூலின் ஆரம்பமே நூலின் பெயருக்கேற்பக் கவிஞரைக் கடவுள்பால் படைக்க முனைகிறது:

“என் வாழ்க்கைப் பிரபு! தினம் நான் உன்
சன்னிதியில் பிரசன்னமாவேன். உலக
நாதா! கை கூப்பிய வண்ணம் உன் சன்
னிதியில் நிற்பேன்.”

(கீதம் 1)

மகத்தான சமர்ப்பணம், மகத்தான உணர்ச்சி, மகத்தான ஆரம்பம். அதே மகத்துவத் தோரணியிலேயே பக்திப் பிரவாகம் மணம் வீசித் தொடர்கிறது:

“இந்த என் வீட்டில் உன் கையாலேயே விளக்கேற்றி வை. உன் ஒளிபட்டு சகல சோக துக்கங்களும் பயனுள்ளவை யாகட்டும்.” (கீதம் 2)

இவ்வாறு இரண்டாம் கீதத்திலேயே பக்தி உச்சஸ்தாயை எட்டுகிறது. எல்லாவற்றையும் இவ்வாறு அவன்பால் அர்ப்பணித்துவிட்ட கவிஞர் சில உலக தத்துவங்களை நயமாக எடுத்து ஒதுகிறார். அவைகளின் அடிப்படை நம் அன்றாட வாழ்வு. அதன் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் இறைவன் திருநடனம் உள்ளது (கீதங்கள் 26, 33, 40).

“ஒவ்வொரு திரணத்திலும், துகளிலும் என் அங்கத்தின் ஒவ்வொரு ரோமத்திலும், உலகிலும், வானிலும், வீட்டிலும், சூரியனிலும், நகூத்திரங்களிலும், நெடிது நிற்கும் மலைகளிலும் எங்கும் அணுபரமாணுக்கள் செய்யும் நடனத்தின் மெல்லிசையை நான் கேட்கிறேன்.” (கீதம் 23)

இவ்விசையினைத்தும் இறைவன் பாததோனியே:

“விளையாட்டிடையிலும் உன் பாத தோனியை அவ்வப்போது கேட்கப்பெறுகிறேன்—இன்னும் கேட்கிறேன், மன்ன! அது உலக கீதத்தோடு ஒன்றி சந்திர சூரியரிடத்தும் முழங்க.” (கீதம் 33)

எனவே உலகத்துப் பொருளனைத்தும் இறைவன் வெளிப்பாடே. அப்பொருள்களிடத்துச் செலுத்தும் அன்பு இறைவன் பால் செலுத்தும் பக்தியேயாகும்:

“என் இதய மன்னா! அனைத்திடத்தும் காட்டும்
அன்பாலும் நட்பாலும் சூழ்வித்து உன்னை
ஆசனம் தந்து அமர்த்துவேன். பரந்த உன்
உலகத்து வசித்து, என் வீட்டில் இருப்ப
தாகவே உணர்கிறேன்.” (கீதம் 8)

இவ்வாறு பக்தியின் அங்கங்களே இயற்கையின்பமும் பரவிய
அன்பும் ஆதலால், அவ்வின்பமும் அன்பும் கடவுள் பேற்
றிற்கு இடைஞ்சலாகா; அவைகளின் வாயிலான புலன்
களும் இடைஞ்சலாகா:

“பு ல ன் க ளி ன் வாயில்களைப் பூட்டியடக்கி
யோகாசனம் செய்வது எனக்கல்ல. பார்வை
யாலும், வாசனையாலும், இசையாலும் கிட்டும்
ஆனந்தம் எல்லாவற்றிலும் உன் ஆனந்தமே
இருக்கும் அன்றே!”

என் மோகமெல்லாம் முக்தியாகஜோலித்து
விளங்கும். என் அன்பெல்லாம் பக்தியாகப்
பழுத்துத் துளங்கும்.” (கீதம் 30)

ஆனால் உலகேன்றால் நல்லதும் கேட்டதும், ஒளியும் இரு
ளும், இன்பமும் தன்பமும் பின்னியதுதானே. ஆகையால்

“இன்பமும் தன்பமும் பின்னப்பட்ட உலகிடை”
(கீதம் 28)

“பல சங்கடங்கள் சூழல் காற்றுகச் சூழன்றடிக்க
கின்றன.....

நிந்தை, இன்னல், சாவு, பிரிவு என
எத்தனை விஷபாணங்கள் தினம் பாந்தேழு
கின்றன.” (கீதம் 11)

எனினும்,

“வேதனையாலே வேதனையினின்றும் விடுபெற
நான் உள்ளங் கூர்ந்து விரும்புகிறேன். நீ
யளித்த வேதனையை விலக்கி முக்தி பெற
நான் விரும்பவில்லை.” (கீதம் 20)

ஏனெனில்,

“உன் எல்லையின்மையில் உயிரும் உள்ளமும்
லயித்து ஒன்றினால், எவ்வளவு தூரம் நான்
சேன்றாலும், எங்கும் துக்கமில்லை, எங்கும்
மரணமில்லை, எங்கும் பிரிவுமில்லை.” (கீதம் 14)

இவ்வாறான பக்திப் பணியில் நிச்சயம் ஆண்டவன் துணை
புரிவான்:

“தினம் இனிய குரலில் உன் கீதம் பாடுவேன்
நான்—அக்கீதத்திற்குப் பொருளும் இசையும்
நீ அளிப்பாயாக!” (கீதம் 19)

தவறி, மனச் சோர்வோ உறுதிப் பிழைப்போ கொண்டு மனி
தன் தவறினால், அதே ஆண்டவன் அருள் முழக்கமாகவும்
எழும்—அவனை விழிப்பிக்க, உயிர்ப்பிக்க:

“என் நெஞ்சக் கதவு எப்பொழுதாகிலும் மூடி
இருந்தால், பிரபு! நீ திரும்பிப் போய்விடாதே
—கதவை உடைத்து நீயே என் உயிரோடு
கலந்து நுழை.

எப்பொழுதாகிலும் உன் அழைப்பு முணு
முணுப்பால் என் ஆழ்ந்த தூக்கம் கலைந்
தொழியாவிட்டால், பிரபு! நீ திரும்பிப் போய்
விடாதே — இடி முழக்கத்தோடு என்னை
எழுப்பு.” (கீதம் 5)

இவ்வாறு இறைவன்பால் இட்சே செல்லப்படும் மனிதனுக்கு இடையூறும், பலப் பரிசைகளும் ஏற்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை. ஏனெனில் அவை அவனைப் பக்குவப்படுத்துகின்றன.

“கிராமத்திலிருந்து மன்னன் தலைநகருக்கு இப்போழுது என்னை அழைத்து வந்திருக்கிறாய். எனவே உள்ளத்தில் பலம் கோடு. உண்மை சொரூபமே! கஷ்டமானவற்றையும் நிர்மலமானவற்றையும் காண்பி.” (கீதம் 46)

“எந்த உன் கோடிகளை என்னிடம் தருகிறாயோ அவற்றை ஏந்தும் சக்தியையும் எனக்குக் கோடு. உன் சேவையின் மகத்தான முயற்சிகளைத் தாங்கும் பக்தியையும் எனக்குக் கோடு.” (கீதம் 20)

இவ்வாறு பக்குவப்பட்டுப் பயனடைந்த மனிதனை ஆண்டவன்பால் சேர்ப்பிப்பது மரணம். அது உண்மையில் இறைவனது அன்புத் தூதனேயாம்:

“சாவாகிய தூதனை இன்று என் வீட்டு வாசலுக்கு அனுப்பியுள்ளாய்...வணங்கிப் பணிவேன் அவனை, என் பிராண தனத்தை அவன் சரணங்களில் சமர்ப்பித்து.” (கீதம் 18)

இச்சாவாகிய தூதன் வசம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிராணன் அழிவதில்லை; அது ஆண்டவன் அருளாகமே சேர்கிறது:

“விளக்கணைந்து காலியாகக் கிடக்கும் நாட்டிய சாலையைப்போல், கணப்போழுத்தில் என் உள்ளம் மேளனமாய் அடங்கிப்போயிற்று. வாணை நோக்கி விரும்பிப் பார்த்தேன். கணப்போழு

தில் என் உள்ளம் எல்லையற்ற இரவைக்
கடந்து நகைத்திர லோகத்தில் நின்றது.

அப்பொழுது கண்டேன்—உன் நிசப்த
மாளிகையின் பரந்த முற்றத்தில் தயக்கமின்றி
நாம் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதை.” (கீதம் 35)

இவ்வாறு தத்துவத்தின் மிகச் சிறந்த கருத்துக்களைச்
சுலபமாக தெளிவான சொற்களில் நூலெங்கும் சொல்லிச்
செல்கிறார் கவிஞர். அவர் கண்ட கடவுள் தரிசனத்தின்
தெளிவான அனுபவம் நூலில் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறது.
அதன் ஒவ்வொரு கீதத்திலும் மனிதாத்மாவுக்கு ஆக்கமும்
ஊக்கமும் ஊறுகின்றன. அதன் ஒவ்வொரு சொல்லிலும்
ஆறுதலும், நம்பிக்கையும் பிறக்கின்றன. நம் பண்டைத்
தத்துவ நூல்கள் போதித்த காட்டில் கடுந்தவம் புரியும் துற
வறப் பீடத்திலிருந்து, பக்தியையும் அதன் பயனான முக்தியை
யும் மக்களோடு பழகி இயற்கை நலம் பருகும் அன்பு பாய்ந்த
இல்லற பீடத்திற்கு இறக்கி வருகிறார் கவிஞர். இதுவே
“நைவேத்தியத்”தின் தலைசிறந்த பணியும் சாதனையுமாகும்.

“நைவேத்தியம்” நூறு கீதங்கள் கொண்டது. இவற்
றில் முதல் ஐம்பதை மாத்திரம் இந்நூலில் மொழிபெயர்த்துத்
தருகிறேன். காரணம், இவற்றில்தான் பக்திச்சுவை பொதிந்
துள்ளது. பொருளொருமையிருக்க நினைத்தே இப் பக்திக்
கீதங்களை முதற் பகுதியாக வெளியிடுகிறேன்.

பிற்பகுதியான ஐம்பது கீதங்கள் தேசீயக் கருத்துக்களைத்
தாங்கி நிற்கின்றன. அவற்றை இரண்டாம் பகுதியாக வெளி
யிட உத்தேசித்துள்ளேன்.

இறதியாக இக் கீதங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து
 வேளியிட அன்புடன் அனுமதியளித்த “விஸ்வ பாரதி”
 யினருக்கு நன்றி தெரிவிக்க நான் பெரிதும் கடமைப்பட்
 டேன்.

—ஆ. சுந்தராமர்

நைவேத்தியம்

1

என் வாழ்க்கைப் பிரபு! தினம் நான்
உன் சன்னிதியில் பிரசன்னமாவேன்.
உலகநாதா! கை கூப்பியவண்ணம் உன்
சன்னிதியில் நிற்பேன்.

எல்லையற்ற உன் ஆகாயப் பரப்பின்
கீழ் தனித்த ஏகாந்தியான நான் பணிந்த
நெஞ்சுடனும் நீர் துளித்த விழியுடனும்
உன் சன்னிதியில் நிற்பேன்.

நீ படைத்த இந்த விசித்திர வாழ்வு
உலகத்தில் கர்மக் கடலின் கரையில்
எல்லா அண்ட உயிர்களின் நடுவண்
உன் சன்னிதியில் நிற்பேன்.

நீ தந்த இவ்வாழ்க்கையில் என்
வேலைகள் தீர்ந்த பின்னர், மன்னர்
மன்னா! தனித்து, மௌனியாய் உன்
சன்னிதியில் நிற்பேன்.

3

ஏ அந்தர்யாமி! நள்ளிரவின் நெடுந்
தூக்கத்தில் என் மனதில் ஒரு ரகசியம்
புதைத்து வைத்தேன். ஆனால் அதிகாலையில்
கண்விழித்ததும் முதல் வேலையாக உன்னைத்
தேடுவேன், ஏ அந்தர்யாமி!

தூய வெளிச்சத்தில் விழித்தெழுந்து,
உன் பாதங்களை வணங்கி மகிழ்ந்து, மனதில்
மறைத்து வைத்த அன்றாட வேலைகளை உன்
னிடம் ஒப்படைப்பேன், ஸ்வாமி, ஏ அந்தர்
யாமி!

நாளெல்லாம் வேலை செய்து செய்து,
இடையே ஒவ்வொரு கணமும் ஒரே ஆசை
எழுந்தது—வேலை முடிந்த அந்தி வேளையில்
உன்னைக் கலந்து உறவுவேன், என்று.

அந்தி வேளையில் வீட்டிலமர்ந்து ஆசைப்
பட்டேன்—உன் நடுயாம ஓய்வுக் கடலில்
அலுத்த என் ஆத்மாவின் ஆசை வேதனைகள்
அனைத்தும் மெளனமாகி விடும், என்று—ஏ
அந்தர்யாமி!

4

என் வாழ்க்கைப் பூஞ்சோலையில் உன் கீதம் இசைக்கட்டும்; இவ்வாறே என்றும் இசைக்கட்டும்.

என் இதயத் தாமரையில் உன் ஆசனம் இருக்கட்டும்; இவ்வாறே என்றும் இருக்கட்டும்.

உன் தோட்டத்தின் நறுமணத்தால் மகிழ்ந்து, உன் அழகிய உலகில் உலாவித் திரியும் எனது உடல் உன் பாதத் தூளி தோய்ந்து அலங்காரப்பட்டும்; இவ்வாறே என்றும் அலங்காரப்பட்டும். என் வாழ்க்கைப் பூஞ்சோலையில் உன் கீதம் இசைக்கட்டும், இவ்வாறே என்றும் இசைக்கட்டும்.

உன் மங்கள மந்திரத்தால் பகைமையெல்லாம் ஒழியட்டும்.

உன் சங்கீத இசையால் உள்ளும் புறமும் இனிமை மலரட்டும்.

உன் நிர்மலமான மௌனச் சிரிப்பு வானெல்லாம் பரவி நிற்கப் பார்க்கிறேன். உன் பெருமை முன் சகல கர்வமும் தலை குனியட்டும்; இவ்வாறே என்றும் தலை குனியட்டும்.

என் வாழ்க்கைப் பூஞ்சோலையில் உன் கீதம் இசைக்கட்டும்; இவ்வாறே என்றும் இசைக்கட்டும்.

5

என் நெஞ்சக் கதவு எப்பொழுதாகிலும் முடி இருந்தால், பிரபு! நீ திரும்பிப் போய்விடாதே—கதவை உடைத்து நீயே என் உயிரொடு கலந்து நுழை.

என்றாகிலும் என் வீணையின் தந்திகள் உன் திவ்விய திருநாமத்தை ஒலிக்காவிட்டால், பிரபு! நீ திரும்பிப் போய்விடாதே—தயவு செய்து ஒரு கணம் காத்துநில்.

எப்பொழுதாகிலும் உன் அழைப்பு முணுமுணுப்பால் என் ஆழ்ந்த தூக்கம் கலைந்தொழியாவிட்டால், பிரபு! நீ திரும்பிப் போய்விடாதே—இடிமுழக்கத்தோடு என்னை எழுப்பு.

என்றாகிலும் உன் ஆசனத்தில் பிறரை அமர்த்த நான் முயன்றால், பிரபு! நீ திரும்பிப் போய்விடாதே—என்றும் ஒளி பெருக்கும் என் மன்னனே!

6

மனதில் உலகபாசம் உதித்து ஒட்டி, எப்பொழுது என் உயிர் விழிக்க மறுக்கிறதோ, அப்பொழுதும், என்நாத! உன்கானம் இசைத்தே நிற்கட்டும் என்று உன்னை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

மனதில் உலகபாசம் உதித்து ஒட்டி, என் உயிர் விழிக்க மறுக்கும்போது, அந்தர்யாமி, மன்னிப்பாயாக—என் வெற்று மனதின் வீண் அன்பளிப்புகளை, புஷ்ப மில்லாப் பூஜை முயற்சிகளை, பக்தியற்ற ராகத்தை மன்னிப்பாயாக!

வறண்டுலர்ந்த தொண்டையால் உன் பேரை அழைக்கிறேன்; ஆழ்ந்த அன்பின் சரசமழை என் மனதில் நெருங்கிக் கொட்டும் பருவம் வராதா என்றும் நம்புகிறேன்.

மனதில் உலகபாசம் உதித்து ஒட்டி, என் உயிர் விழிக்க மறுத்தாலும்—திடீரென்று ஒருநாள் சுயமாக நீயே உன் அமிர்தத்தால் நிரப்புவாய் என்று நம்பியே, என் வெற்று மனதையும் உன் மலரடியில் அர்ப்பணிக்கிறேன்.

7

என் வாழ்வுத் துணையே! என் வாழ்வில் அல்லும் பகலும் எவ்வளவு இன்பம் பெற்றேன்! அத்தனை இன்பத்தினூடும் இன்று உன்னை ஸ்மரிக்கிறேன்.

என்று உன் உலகத்தைக் கண்டு, ஆனந்தத்தால் என் உள்ளம் மெய்சிவிர்த் தெழுந்ததோ, அன்றே என் கண்களும் உன் கண்களும் ஒன்று கூடி ஒன்றின. எனவே சகல இன்பத்தினூடும் உன்னையே நான் ஸ்மரிக்கிறேன், என் வாழ்வுத் துணையே!

எத்தனையோ தடவை நீ உன் கையால் ருசிகரமானவற்றையும், வாசம் நிறைந்தவற்றையும், இசைமிகுந்தவற்றையும் என் உள்ளத் தலத்துப் பொழிந்திருக்கியாய்.

தந்தை, தாய், சகோதரர், பிரிய உறவினர், நண்பர், புதல்வர் அனைவரும் என் உள்ளத்தைத் தொட்டாலும், அங்கு ஒன்றி உறைவது நீ ஒருவனே. எனவே சகல இன்பத்தினூடும் உன்னையே நான் ஸ்மரிக்கிறேன், என் வாழ்வுத் துணையே!

8

காவியத்தின் பொருள் அதன் பாக்களில் கட்டுண்டு நிறைந்துள்ளது. அதேபோல் என் உள்ளத்தில் உன்னைப் பூஜையால் பிணைத்து வைப்பேன்.

என் உள்ளத்தின் எல்லையெல்லாம் துடித்து உன் எல்லையற்ற மகிமையை இசைத் தொலிக்கிறது; எல்லையற்ற ஆனந்தத்தின் விசித்திர ரூபங்களை என் வாழ்விலே ஏற்றுவிக்கிறது—காவியத்தின் பொருள் அதன் பாக்களில் கட்டுண்டு நிறைந்துள்ள பான்மைபோல.

நாளெல்லாம் நான் செய்யும் ஈன வேலைகளுக்கெல்லாம் நீ பெருமை தந்துள்ளாய். என் உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் உன் பிம்பம் பொருந்தியுள்ளது.

என் இதய மன்கு! அனைத்திடத்தும் காட்டும் நட்பாலும், அன்பாலும் சூழ்வித்து உன்னை ஆசனம் தந்து அமர்த்துவேன். பரந்த உன் உலகத்து வசித்து, என் வீட்டில் இருப்பதாகவே உணர்கிறேன். ஆம், காவியத்தின் பொருள் அதன் பாக்களிலன்றோ கட்டுண்டு நிறைந்துள்ளது!

9

தெரியாமலே உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன் நான்; ஆனால் எப்படி என்பது கொஞ்சமும் விளங்கவில்லை. முழுப் பொருளும் புலன்படவில்லை; இருந்தாலும் உன் குரலைப் புரிந்துகொண்டேன்.

என் மூச்சிலும், காலத்தின் கழிவிலும், விழிப்பிலும், வேதனையிலும், எண்ணத்திலும், இன்னலிலும், என் உடம்பிலும், மனதிலும், உன் செய்தியைக் கொணர்ந்து கொடுப்பவன் யாரோ? ஆம், தெரியாமலே உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன் நான்; ஆனால் எப்படி என்பது கொஞ்சமும் விளங்கவில்லை.

உன் ஆட்சி அண்டமெல்லாம் அமைந்தது என்ற செய்தியைப் பெற்ற நான் உன் ராஜதானியை என் இதயத்தில் சென்று தேடிப் பார்த்தேன். அப்பொழுது தெரியாமலே உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன் நான்; ஆனால் எப்படி என்பது கொஞ்சமும் விளங்கவில்லை.

எந்த என் ஏகாந்த உள்ளத்தில் உன்னை உணரப்பெற்றேனோ, அங்கு எல்லாம் மௌனமாகவே நிற்கட்டும். பேச்சுதான் பயனற்றுப் போனதே!

ஆக தெரியாமலே உன்னைத் தெரிந்து கொண்டேன் நான்; ஆனால் எப்படி என்பது கொஞ்சமும் விளங்கவில்லை.

✱

10

யார் மருங்கு வந்தாலும் மருங்கே இருக்கட்டும். அவர்களை விட நீயன்றே என் உள்ளத் தலத்து மிக நெருங்கி இருப்பவன்! இதை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

யார் எது சொன்னாலும் சொல்லட்டும்; நான் யாரையும் பராமுகம் செய்யேன். ஆனால் அவர்கள் அறியமாட்டார்கள்—உன் பேசாத குரலால் என் உள்ளம் நிறைந்துள்ளது என்பதை. ஆம், என் மெளன உள்ளத் தலத்து மெளனமே உறுதியாக நிற்கிறது.

ஏ பிரபு! உனக்காகப் படும் கஷ்டங்களில் வழிமாற என்றும் சொல்லேன். என்னிடம் பொங்கும் அன்பெல்லாம் உன்வசமே ஆகர்ஷிக்கப்படும். பிறர் அன்பைவிட உன் அன்பே என் உள்ளத் தலத்து உறைந்து நிற்கும்.

எல்லோரோடும் உன் பிணைப்பை எப்படிக்காண்பது, இதுவே என் முயற்சி. எல்லோரோடும் உன் ஆராதனை எப்படி என் மனத்துவரும், இதுவே என் நினைப்பு. பிறர் கலப்பை விட உன் கலப்பன்றே என் உள்ளத்தலத்து உயிர்த்தெழுகிறது!

கும்மிருட்டு புடைசூழும் கொடும் சந்தேகம் உலகை உண்டு மடுக்கிறது. ஆனால் ஆங்கே சந்தேகம் அறவொழிந்து நம்பிக்கை உயிர்த்து வாழ்கிறது.

சொல்மா ரி, தர்க்கத் தூசி இவற்றிடை அறியாமை மருண்டு அலைகிறது. ஆனால் அவற்றிடை இருக்கும் நம்பிக்கைக்கு எப்பயமும் இல்லை.

உலகப் பாதையில் பல சங்கடங்கள் சுழல் காற்றாகச் சுழன்றடிக்கின்றன. அவற்றிடையே நிலையான அமைதி கற்பக மரநிழலில் அமைந்துள்ளது.

நிந்தை, இன்னல், சாவு, பிரிவு என எத்தனை விஷ பாணங்கள் தினம் பாய்ந்தெழுகின்றன. ஆனால் உறுதியான தியான நிலையில் ஆனந்தம் என்றும் நிலைக்கிறது; அதற்கு அழிவே இல்லை.

12

தூய தாமரை மிக சகஜமாக நீரின் தலத்து ஆனந்தமாக மலர்ந்து இருக்கிறது. இடத்திற்கு இடம் மாறிக்கொண்டு தூசியில் புரண்டடித்து அது திரிவதில்லை.

உன் பூஜைத் தாமரை மலர், சகல சந்தேகங்களையும் தகர்த்தெறிந்து, அதே போல் ஆனந்தமாக இன்புற்று உன்பால் மனம் லயித்து இருப்பேன்.

நீ எங்கிருக்கிறாய்? அவ்வழியை ஒரு பொழுதும் தேடியதில்லை நான். வழிப் போக்கரிடம் கேட்டதும் இல்லை. திசையெலாம் திரியும்போது உன்னிடையே தான் மயங்கிக் குழம்பித் திரிகிறேன்.

உன் வான வீட்டிற்குச் சென்றதும் உன் ஆனந்தப் பிரவாகம் என் உடலைத் தீண்டுகிறது; உன் தென்றல் நண்பனைப் போல் அன்போடு என் நெஞ்சில் தோய்கிறது.

13

எல்லாக் கர்வத்தையும் விட்டுவிடுவேன்;
ஆனால் உன் கர்வத்தை விட மாட்டேன்.
எல்லோரையும் கூப்பிட்டுச் சொல்வேன் —
இன்று உன் பாததூளியைப் பெறுவேன் என்று.

எப்பொழுது உன் அழைப்பு வந்துவிட்டதோ, பின் அவ்விஷயத்தை மறைப்பது எப்படி? பேச்சில் எல்லாம், செயலில் எல்லாம் உன் பூஜையன்றோ பிரகாசிக்கும். எல்லாக் கர்வத்தையும் விட்டுவிடுவேன்; ஆனால் உன் கர்வத்தை விட மாட்டேன்.

இக் காரியங்களில் நான் எவ்வளவு பெருமை கொண்டேனோ, அவ்வளவும் அன்று நீங்கிப்போகும். ஆனால் உன் பெருமை மட்டும் என் உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஒரே இசையொடு ஒலித்து எழும்.

என் முகபாவத்தில் உன் செய்தியைப் பார்த்துச் செல்வர் வழிப்போக்கர். வாழ்வு—
உலகத்தின் ஜன்னலடியில் அமர்ந்திருப்பேன்.

எல்லாக் கர்வத்தையும் விட்டுவிடுவேன்;
ஆனால் உன் கர்வத்தை விட மாட்டேன்.

★

14

உன் எல்லை யின்மையில் உயி
 ரும் உள்ளமும் லயித்து ஒன்றினால்,
 எவ்வளவு தூரம் நான் சென்றாலும்,
 எங்கும் துக்கமில்லை, எங்கும் மரண
 மில்லை, எங்கும் பிரிவும் இல்லை.

ஏ பூரணனே! உன் சரணத்தில்
 எவை அடைந்தனவோ, அவற்றிற்கு
 பயம் இல்லவே இல்லை. கேவலம்,
 என் மனம் தான் இரவும் பகலும்
 வீணாகக் கதறுகிறது.

என் வாழ்வின் கண் உன் திவ்
 விய ரூபம் அடையப் பெற்றால்,
 உள்ளச் சோர்வும் உலக பாரமும்
 எங்கோ தூர ஒழிந்து போகும்.

15

இருட்டியதும் இரவில் எவ்வளவோ விளக்குகளை ஏற்றி வைக்கிறேன். மனமே! அவைகளை அணைத்துவிடு, இன்றே அவைகளை அணைத்துவிடு, எல்லாக் கதவுகளையும் திறந்து வைத்து.

இன்று என் வீட்டில்—எப்பொழுதோ யானறியேன்—சூரிய கிரணங்கள் உதயம் மலர்ப்பித்தன. இனி மண்ணின் ஒளியால் பிரயோஜனமில்லை. மண் மண்ணிலே போகட்டும். மனமே! அணைத்துவிடு, இரவின் விளக்குகளை அணைத்துவிடு, எல்லாக் கதவுகளையும் திறந்துவைத்து.

நிறுத்திவை, நிறுத்திவை, உடைந்த வீணையின் தந்திகளில் ஸ்வரம் மீட்டாதே. ஏ மனமே! வெளி வாயிலில் மௌனமாக வந்து நில்.

கேள்—இன்று அதிகாலையிலேயே ஆகாய மெல்லாம் ஒளியெல்லாம் காற்றெல்லாம் பெருங்குரலை விரித்து உனக்காக சங்கீதம் பாடுகின்றன. அணைத்துவிடு, இரவின் விளக்குகளை அணைத்துவிடு, எல்லாக் கதவுகளையும் திறந்து வைத்து.

16

பிரபுவின் சரணங்களில் பக்தன் தன் வாழ்வைச் சமர்ப்பிக்கிறான். எளிய நீயும் இரு கரங் கூப்பி அவனைத் தரிசனம் செய்.

சந்திப்பின் நீரொழுக்கு அருவியாய் விழுகிறது; அமிர்த அலைகள் பாய்ந்து ஒழுகுகின்றன; பூமியில் நெற்றி படியப் பணிந்து, மங்கள் ஆசிகளைப் பெற்றுக்கொள் நீயும்.

பிரபுவின் சரணங்களில் பக்தன் தன் வாழ்வைச் சமர்ப்பிக்கிறான்.

அவனது கொழித்த நெற்றித் தலத்திருந்து எந்த ஒளிப் பிரவாகம் பாய்கிறதோ, அதன் ஒரு கிரணமாகிலும் என் நெற்றியில் வந்து தோயட்டும்.

நாற்புறமும் அவனது சாந்திசாகரம் சராசரங்களை ஆழ்த்தி அமைந்து நிலைத்துள்ளது. ஒரு க்ஷணமாகிலும் அதன் கரையில் நின்று மனமே! சாந்தமடைவாயாக! பிரபுவின் சரணங்களில் பக்தன் தன் வாழ்வைச் சமர்ப்பிக்கிறான்.

17

கொஞ்சமே எடுத்து வைத்துள்ளேன்; தொலைந்த பிறவெல்லாம் தொலைந்துபோகட்டும். ஆனால் பாழும் மனம் சிறிதேனும் இழந்தால்கூட அதற்காக ஒஓ என்று அடித்துக்கொள்கிறது.

நதிக்கரைபோல் வீணாக நதியின் ஓட்டத்தை இழுத்து நிறுத்தி வைக்க விரும்புகிறேன். ஒன்றொன்றாக நெஞ்சை இடித்துவிட்டு அலைகள் எங்கோ ஓடிவிடுகின்றன. கொஞ்சமே எடுத்து வைத்துள்ளேன்; தொலைந்த பிறவெல்லாம் தொலைந்து போகட்டும்.

எதுவெல்லாம் தொலைந்ததோ, எந்தக் கொஞ்சம் மிஞ்சியதோ, அவை யெல்லாவற்றையும் உனக்கு நான் சமர்ப்பித்திருந்தால், கஷ்டமே இருக்காது; எல்லாம் உன் பெரும் மகிமையில் விழித்தே நிற்கும்.

உன்னில் இருக்கும் எத்தனையோ சந்திர சூரியர்கள் அணு பரமானுவைக்கூட என்றும் இழப்பதில்லை. நான் இழந்த சிறுசெல்வங்கள் உன் பாதத்து இல்லாதா போய்விடும்? கொஞ்சமே எடுத்து வைத்துள்ளேன்; தொலைந்த பிறவெல்லாம் தொலைந்து போகட்டும்.

சாவாகிய தூதனை இன்று என் வீட்டு வாசலுக்கு அனுப்பியுள்ளாய். அண்டத் தப்பாவிருந்து உன் அழைப்பை ஏந்தி வந்துள்ளான் அவன்.

இன்று இவ்வீரவு மிக இருண்டுள்ளது. என் இதயம் பயத்தால் பீடிக்கப் பட்டுள்ளது. இருந்தாலும் கை விளக்கேந்தி கதவைத் திறந்து, அவனை வணங்கிப் பணிவேன்—இன்று என் வீட்டு வாசலில் வந்துள்ள சாவுத் தூதனை.

வணங்கிப் பணிவேன் அவனை இருகை கூப்பி, கலங்கிய கண்கள் நீர் துளித்தாலும். வணங்கிப் பணிவேன் அவனை, என் பிராண தனத்தை அவன் சரணங்களில் சமர்ப்பித்து.

உன் கட்டளையை நிறைவேற்றி வீட்டு அவன் போய் விடுவான்—என் உதய காலத்தை இருட்டடித்துவிட்டு. சூனியப்பட்ட என் வீட்டில் இருந்து கொண்டு என்னையே இனி உன் சரணத்தில் அர்ப்பணம் செய்வேன்—என் வீட்டு வாசலில் வந்துள்ளவன் சாவுத் தூதன் அன்றோ!

19

தினம் இனிய குரலில் உன்
கீதம் பாடுவேன் நான்—அக் கீதத்
திற்குப் பொருளும் இசையும் நீ
அளிப்பாயாக!

மலர்ந்த என் மனக்கமல ஆச
னத்து நீ தங்கியிருப்பாயாகில், உன்
அன்பால் என் நெஞ்சை நிரப்பிச்
செழிப்பிப்பாயாகில் — தினம் இனிய
குரலில் உன் கீதம் பாடுவேன் நான்.

என் கீதம் கேட்க என்முன் நீ
அமர்வாயாகில், உன் கருணைக் கண்
கள் என்மீது அமிர்தம் பொழியுமேல்,
நீ உன் அன்புக் கரங்களால் என்
துக்கங்களைத் துடைப்பாயாகில், நீ
என் இன்பத்திலிருந்து கர்வத்தை
நீக்குவாயாகில்—தினம் இனிய குர
லில் உன் கீதம் பாடுவேன் நான்.

எந்த உன் கொடிகளை என்னிடம் தருகிறாயோ அவற்றை ஏந்தும் சக்தியையும் எனக்குக் கொடு. உன் சேவையின் மகத்தான முயற்சிகளைத் தாங்கும் பக்தியையும் எனக்குக் கொடு.

வேதனையாலே வேதனையினின்றும் விடுபெறவே நான் உள்ளங் கூர்ந்து விரும்புகிறேன். நீயளித்த வேதனையை விலக்கி முக்தி பெற நான் விரும்பவில்லை.

துக்கம் என் நெற்றியில் மாணிக்கமாகத் திகழும் அதனோடு எனக்கு பக்தியையும் நீ தருவாயாகில்.

எவ்வளவு வேலை கொடுக்க இஷ்டமோ அவ்வளவும் கொடு—உன்னை மறக்காமல் இருக்க அருள்வாயாகில், உலகத்து ஜாலப் பின்னல்களில் என் நெஞ்சம் சிக்காதிருக்கவும் அருள்வாயாகில்.

சந்தோஷக் கயிற்றால் என்னை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கட்டு; ஆனால் உன்பால் என்னைக் கட்டற்று வைத்துக்கொள். தூசியில் என்னை வை; ஆனால் உன்பாத தூளியால் என்னைத் தூய்மைப்படுத்திவிட்டு. இவ்வலகில் என்னை மறதியில் ஆழ்த்து; ஆனால் உன்னை மறக்க விடாதே.

இப்பாதையில் சுற்றிச் சுழல வைத்துள்ளாய், சுழல்கிறேன்; பின் எப்படி உன்பாதம் சேர்வேன்? களைப்பெல்லாம் களைவான்பால் என்னை உழைப்பெல்லாம் எப்படி எடுத்துச் செல்லும்?

இந்த அடர்ந்த வாழ்க்கை ஒரு செல்ல முடியாத வழி. அதில் எவ்வளவு தியாகம், சோகம், பிரிவு, தகிப்பு! வாழ்வில் மரணம் பாய்ந்து செல்ல, மரணத்தில் எப்படி உயிர் பெற்றேன்? அந்தி வேளையில் அடைகிறேன் உன் வீட்டில், சகலருக்கும் அபயமளிக்கும் உன் சரணங்களில்.

21

ஆற்றுத் துறையில் தங்கியுள்ளேன்.
நேரம் கழிந்து செல்கிறது. ஆனால் இக்காற்றில் உன் உதவியின்றிப் படகு மிதந்து செல்ல முடியாது.

பகல் கழிந்தது, பகல் கழிந்தது; பகலவனும் அஸ்தமித்தான்; வழி தெரியவில்லை. அப்பாற் கரையின் மைதானங்கள் பசுக்கள் எழுப்பிய தூசியமாக உள்ளன.

வீடு இருக்குமிடம் தெரியவில்லை; போகலாம், போகலாம் என்றே நினைக்கிறேன். ஆனால் துருவ நகூத்திரமான நீ ஜொலிக்கும் திசைகூட எனக்குத் தெரியவில்லை.

இத்தனை நாட்கள் படகைச் செலுத்தியிருக்கிறேன்; படகை இதே வழியில் செலுத்தி இருக்கிறேன். பலதடவை படகு மூழ்கி மூழ்கிப் போயிற்று. இனி இவ்வழிச் செல்ல நம்பிக்கை கிட்டவில்லை.

பார்! கரையோடு பல கயிறுகளால் கட்டப்பட்டுள்ளது என்படகு. என்கைகள் கயிற்றை அவிழ்த்துவிட, உயிர்ப்படகு சுதந்திரமாக மிதந்து செல்ல முடிகிறது.

எங்கு இதயப் பிணைப்பு அவிழ்க்கப்படும்? எங்கு கடல் திறந்து விடப்படும்? எங்கு காதுகளில் பெருங்கீதம் நிறைக்கப்படும்? எங்கே கடலின் பெருங்கீதம்?

23

குளிர் காலத்தின் அமைதி இன்று சராசரங்களில் வியாபித்துள்ளது.

ஜன சஞ்சாரமற்ற வெளியெல்லாம் பிரகாசமான நடுப்பகலில் ஓசையும் ஒழுக்குமற்ற பெரும் மௌனம் பரந்து கிடக்கிறது. அலுத்துப்போய், அடிவான எல்லைவரை பொன்னும் இருளுமான தன் சிறகுகளை விரித்து சிறு ஆற்றெழுக்கு இன்று இசைத்தொழுகவில்லை; அதன் மணல்கரையில் எழுத்துக்கள் எழுதவும் இல்லை. தூர தூரத்தில் எத்தனையோ கிராமங்கள் முடிய கண்களுடன் அயர்ந்து செயலற்று நித்திரையில் ஆழ்ந்துள்ளன, சூடு தணியும் பொருட்டு.

இந்த நிசப்தத்தினூடு ஒவ்வொரு திரணத்திலும், துகளிலும், என் அங்கத்தின் ஒவ்வொரு ரோமத்திலும், உலகிலும், வானிலும், வீட்டிலும், சூரியனிலும், நகரத்திரங்களிலும், நெடிது நிற்கும் மலைகளிலும் எங்கும் அணுபரமானுக்கள் செய்யும் நடனத்தின் மெல்லிகையை நான் கேட்கிறேன். ஆம், உன் ஆசனத்தைச் சுற்றி முடிவற்ற ஒரே இரைச்சல்தான்.

24

இடை இடையே எத்தனையோ முறை
நினைக்கிறேன்—வேலையற்ற இன்று நேரம்
வீணுகியது, நாளும் வீணுகியது, என்று.

இல்லை, பிரபு! அந்த நேரம் எல்லாம்
வீணுகவில்லை. நீயே அதையெல்லாம் எடுத்த
துக்கொண்டிருக்கிறாய், அந்தர்யாமி! தேவ!

உள்ளுக்குள்ளே விதையில் ஒழிந்து
நின்று, பருவத்தில் அதனின்றும் மூலையை
உயிர்த்தெழவைப்பது யார்? மொட்டை பல
விதவாணமாக விரித்துயிர்ப்பிப்பது யார்?
விதையினின்றும் பரிணமிக்கிறது கர்ப்பம்.

ஆழ்ந்த நித்திரையில் சோம்பிப் படுக்கை
யில் களைப்பால் தளர்ந்த மனங்குன்றி நினைக்
கிறேன், எல்லாவேலையும் அப்படியே கிடந்து
பட்டது என்று.

ஆனால் காலையில் கண்விழித்து எழுந்து
பார்த்தேன். என் தோட்டமெல்லாம் பொங்கி
நிறைந்திருந்தது.

25

மறுபடியும் என் கையில் வீணையை மீட்டுக்கொடு! மறுபடியும் நான் இழந்த கீதத் தொகுதிகள் எல்லாம் மீண்டு வரட்டும்!

திடீரென்று கடுங் குளிரில் தடாகத் தாமரைகள் மாண்டொழிந்தால், அன்னங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக சகல பந்தங்களையும் விடுத்து, தெற்கே நெடுந் தூரத்திலுள்ள மனித சஞ்சாரமற்ற நாணல் செழிக்கும் நதிக் கரைக்குப் பறந்து போய்விடும். மறுபடியும் வசந்த காலத்தில் அவை ஆனந்தக் குரல் ஒலித்தவண்ணம் திரும்பி வரும்.

அதேபோல் பறந்துபோன என் கீதங்கள் எல்லாம் என் மௌன உள்ளத்து இரைச்சல் பெருக்கிக்கொண்டு மறுபடியும் திரும்பிவரட்டும்—சமுத்திரக் கரையின் தாளத்தை, அறியப்படாத மன்னனின் அடைய முடியாத ராஜ்யத்தின் விசித்திரக் கதையை, எல்லை யற்ற மக்களற்ற அபூர்வச் செய்தியை, அவை இம்முறை அறிவிக்கட்டும்.

26

என் உடவின் நரம்பெல்லாம் எந்த உயிர் அலை அலையாய் அல்லும் பகலும் பாய்ந்தோடுகின்றதோ, அதே உயிர் உலகத் திக்குவியத்தில் கிளம்பிச் சென்றது; அதே உயிர் விசித்திரமான இசை தாளத்தோடு ஒன்றி இவ்வுலகில் நடனமாடுகிறது.

அதே உயிர் மௌனமாக பூமியின் மண்ணின் இடைவெளியெல்லாம் லக்ஷக் கணக்கான புல்லிகைகளில் ஆனந்தமாக சஞ்சரிக்கிறது; இலையாகவும் பூவாகவும் மலர்கிறது; ஆண்டாண்டுதோறும் உலகனைத்தும் பரந்துள்ள பிறப்பு இறப்பு சாகரமான ஊஞ்சலில் முடிவற்ற எழுச்சியும் வீழ்ச்சியுமாகத் தாலாட்டுகிறது.

அதே நித்திய உயிர் அங்கமெல்லாம் என்னை மகிமைப்படுத்துவதை உணர்கிறேன்.

யுக யுகாந்தங்களின் அதே பெருந்துடிப்பு இன்று என் நரம்பெல்லாம் நர்த்தனம் செய்கிறது.

27

உடலில், உள்ளத்தில், உயிரில் ஒருருவ
மாக ஒன்றிவிட்டது—என் உடலில் இது
என்ன விசித்திர லீகை?

இது என்ன ஜோதி? இது என்ன வானில்
சுடரும் தீப ஒளி? பகல் இரவின் நிலைத்த
நாட்டிய சாகை? இது என்ன நீல நிலம், நீள்
கடலின் சஞ்சலம், மலையின் வன்மை, மரவிலை
களின் மென்மை, ஆரணியத்தின் அந்தகாரம்?

இது என்ன விசித்திரமாக, விசாலமாக
இடையருது என் இந்திரிய உபகரணங்களால்
இந்திர ஜாலம் போல படைப்பின் ஜாலம்
படைக்கிறது! ஒவ்வொரு உயிரிலும் பிர
மாண்டமான உலகம்!

உன் சந்திப்புப் படுக்கை, ஏ என்
ராஜனே! கேவலம், என்னிடை இந்த நித்திய
ஆசனமே—அளவற்ற விசித்திரமான கவர்ச்சி
யான அண்ட ராஜனே! என் உடலிலும்
உள்ளத்திலும் உயிரிலும் இது என்ன
விசித்திரம்!

நாத, நீ சுபநேரத்தில் வந்ததும் என் உடலையும் உள்ளத்தையும் இம் மகா சிம்மாதனத்து அமராய்!

நிலவொளி தூங்கும் நிசப்தமான நடுநிசி வேகையில் இன்பமும் துன்பமும் பின்னப்பட்ட உலகிடை வந்து இருப்பாயாக!

என் கண் துளிர்க்கும் கண்ணீரில் சாந்தி ரசம் நிரப்பு. சகல ஸ்மிருதி களையும் உன் திருக்கையால் அழை. காதலரின் காதலில் இனிய மங்கள ரூபத்தில் நீயே வருகிறாய்.

உலக பந்தங்களெல்லாவற்றிடையும் பந்தமற்று, அல்லும் பகலும் உன் பெரும் முக்தி நிலவட்டும்!

29

கண்மணிகளின் பார்வை ஒளி கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மங்கி வருகிறது. இவ்வுலகின் நதிகள் மலைகள் காடுகள் வனங்கள் எல்லாம் நிழல்போல மெதுவாகக் கலந்தே வருகின்றன. விசித்திரமான இந்த உலக கீதம் என் இந்திரிய வீணைகளின் சூக்ஷ்மமான பல தந்திகளிடையே மெலிந்தே ஒலிக்கிறது.

பன்னிறங்களால் தீட்டப்பட்ட உலக சித்திரத்தை மெதுவாக உன் மென்கரங்களால் உடல் உள்ளத்திலிருந்து இழுத்து எடுத்துக்கொள்.

என் இந்திரிய வாசல்களில் எரியும் பிரகாசமான விளக்கு வரிசைகளை நீ அணைத்துவிடு.

அதற்குப்பின் நடுநிசியில் நிர்மலமான மரணப் படுக்கையை உன் கையாலேயே விரித்துப் போடு. பின் உலகும் அண்டமும் ஒழிந்த அந்த நிசப்த ஆசனத்தில் பெருந்தனிமையினூடே நீயே தனித்து வந்து அமராய்!

30

வைராக்கியத் துறவு வழியிலல்ல
எனக்கு முக்தி.

எண்ணற்ற பாசப் பிணைப்பில் பேரா
னந்தமாகத் தோன்றும் முக்தியின்
இனிமை.

இந்த உலகாய மண் பாண்டத்தை
மறுபடியும் மறுபடியும் இடையறாது பல
வகை நிறமும் வாசமும் நிறைந்த உன்
அமிர்தத்தால் நிரப்பிப் பொங்க வைப்
பாய். என் பிறவிச் சகடம் லக்ஷக்கணக்
கான விளக்குகளை உன் ஜோதியால்
எரிப்பித்து அவற்றை உன் கோயிலில்
படைக்கும்.

புலன்களின் வாயில்களைப் பூட்டி
யடக்கி யோகாசனம் செய்வது எனக்
கல்ல. பார்வையாலும், வாசனையாலும்,
இசையாலும் கிட்டும் ஆனந்தம் எல்லா
வற்றிலும் உன் ஆனந்தமே இருக்கும்
அன்றே!

என் மோகமெல்லாம் முக்தியாக
ஜோலித்து விளங்கும். என் அன்பெல்
லாம் பக்தியாகப் பழுத்துத் துளங்கும்.

31

எ உலகை வசியப்படுத்தும் நாத! உன் உலகத்தில் வயித்துப்போய் உலவுகிறேன் நான். அமைதியான ஆனந்தம் நிறைந்த எல்லையற்ற ஆகாயம் என்கண்களில் படுகிறது.

சரத்காலத்து நடுப்பகலில் முழுப் பொன் மயமான மூச்சு என் தலையில் புகுந்து, என் இரத்தத்தில் சூடான ஆவேசத்தைக் கலக்கிறது.

எல்லோரும் என்னை மறந்தனர். விசித்திரமான மொழியால் உன் உலகம் என்னை அழவைக்கிறது, சிரிக்கவைக்கிறது. உன் ஆண்களும் பெண்களும் என்னை நாலாபுறமும் எத்தனையோ வேதனைக் கயிற்றாலும் ஆசை ஆகர்ஷணத்தாலும் பிணைத்திழுத்துச் செல்கிறார்கள்.

என் வயித்த மனதை வீணையப்போல் உன் மடியில் சமர்ப்பிக்கிறேன். அதன் நூறு வசிகரத் தந்திகளைத் தட்டி, உன் விசித்திர சங்கீதத்தை எழுப்பாய், நாத!

83

நாத! அப்பொழுது எவ்வித முயற்சியும் நான் செய்யவில்லை. ஆனாலும் உலகமன்ன! உலகத்து மக்கள் எல்லோரோடும் கலந்து தெரியாமல் வந்து, எத்தனை சுபநாட்கள் என் உள்ளத்து சிரித்திருக்கிறாய்! எத்தனை முகூர்த்தங்களின்மீது முடிவின்மையின் குறிகள் இட்டுச் சென்றாய்! உன் எழுத்துக்கள் பொறியப்பட்ட அந்த காலப் பகுதிகளைப் பின்கண்டெடுத்துப் பார்த்தால், அவை ரூபகத்திடைப் புழுதி படிந்து, நிலையற்ற சிறுசுக துக்கங்கள் பலவற்றால் சூழப்பட்டிருக்க உணர்கிறேன்.

ஏ நாத! என் இந்த புழுதி மேட்டு விளையாட்டு மைதானத்தைப் பார்த்து வெறுத்து திரும்பிப் போய்விடாதே. விளையாட்டிடையிலும் உன் பாததொனியை அவ்வப்போது கேட்கப் பெறுகிறேன்—இன்றும் கேட்கிறேன், மன்ன! அது உலக கீதத்தோடு ஒன்றி சந்திரசூரியரிடத்தும் முழங்க.

யாரையும் தூரத் தூரத்தாதே! மனத்தையும் நெஞ்சையும் உனக்கு எவ்வளவு கொடுத்தாலும், உள்ளத்தில் எல்லோருக்கும் இடம் உள்ளது.

எந்த வாசலிலிருந்து யாரையும் அவமானப்படுத்தி விரட்டுகிறார்களோ, அங்கிருந்து அவர்களோடு நீயும் சென்று விடு; எங்கு அகங்காரம் வெறுப்போடு எளியோரை வீட்டு வாசலில் தடுத்து நிறுத்துகிறதோ, அங்கிருந்தும் நீ திரும்பிவிடு.

பொருமை நெஞ்சின் முலையில் இருந்து கொண்டே உன் ஆசனத்தை சூடான சூலத்தால் துளைக்கிறது. தம் தம் இடத்திருந்தே சகலரும் சுலபமாகத் தேடிக் காணும்படியான இடத்தில் நீ இரு.

சிறு மன்னன் வரும்போது, அவன் ஏவலாளன் உரத்த குரலில் கத்தி உரைப்பான்— “விலகிச் செல்லுங்கள்; தூரச் செல்லுங்கள் எல்லோரும்” என்று.

ஆனால் பெரு மன்னா! நீ வரும்போது, உலகமெல்லாம் உன் பின்னால் வருகிறது.

35

நண்பர்களோடு கூடி வெறும் ஹாஸ்யம் கேலி, பாட்டு வாக்குவாதம் என பாதி இரவு கழிந்துவிட்டது. பின் இன்பத் தூக்கமிழந்து, அலுப்புப் படர திரும்பி வந்தால், தனித்த கோயிலின் இருட்டு முற்றத்தில் நான் நிற்கிறேன்.

குளிர்ந்த காற்று இசைத்து, தளர்ந்து காயும் என்னை அன்புக் கரங்களால் தடவிக் கொடுத்தது; கணப்பொழுதில் என் சஞ்சலத்தில் சாந்தி நிறைத்துக் கொடுத்தது.

விளக்கணைந்து காலியாகக் கிடக்கும் நாட்டிய சாலையைப் போல், கணப்பொழுதில் என் உள்ளம் மௌனமாய் அடங்கிப் போயிற்று. வாளை நோக்கி விரும்பிப் பார்த்தேன். கணப்பொழுதில் என் உள்ளம் எல்லையற்ற இரவைக் கடந்து நகைத்திரலோகத்தில் நின்றது.

அப்பொழுது கண்டேன்—உன் நிசப்த மாளிகையின் பரந்த முற்றத்தில் தயக்கமின்றி நாம் விளையாடக்கொண்டிருப்பதை.

இந்த பூமண்டலத்து தீர்த்த யாத்திரை செய்ய எண்ணற்ற பிரயானிகளுடன் எங்கிருந்து வந்தேனோ எனக்கு புலப்படவில்லை. நீல வானமாகிய கடலின் கரையை அடைகிறது படகு.

நாற்றிசையும் இரவும் பகலும் கேட்கிறது—பரந்த உலகின் சங்கொலி லக்ஷாலக்ஷம் ஜீவ முச்சாக ஒலித்திருக்க. நகர்ப்புறத்து பிரயானிகள் விடுதியில் ஆண் பெண்டிரயானிகளை எத்தனை முறை சந்திக்கிறேன்!

குளிப்புத் துறையில் பேச்சும் சிரிப்பும் பாட்டுமாக நேரங் கழிந்து அந்திவேளையாயிற்று!

அப்பொழுது, நாத! உன் கோயிலுக்குச் சென்றேன். தனியாக உன் சரணங்களில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து இந்த ஜன்மத்தின் பூஜையை சமர்ப்பிப்பேன்.

பின் புது தீர்த்தத்திற்குச் செல்வேன், உலக நாத!

37

பேரரசே! ஒவ்வொரு கணமும் உன் தனிமை வீட்டில் நீ தரிசனம் தந்து கொண்டிருப்பாய். எல்லா வெளிச்சத்தி லிருந்தும் உன் வெளிச்சத்திற்கு அங்கு என்னை மாத்திரம் அழைத்துக்கொள்வாய் -சுக துக்கங்கள் எல்லாவற்றிடமிருந்தும், எல்லா சகபாடிகளிடமிருந்தும், இவ்வல கின் சகல கர்ம பந்தங்களிலிருந்தும்.

தேவ, ஆரத்தி எடுக்கும் நேரத்தில் உன் கோயில் கதவு திறந்ததும், அங்கு உலகத்தின் எல்லா பிரயாணிகளோடும் நுழைந்தேன்.

பூஜை செய்வோர் விளக்குகளை அணைத்துவிட்டு தத்தம் வழிகளில் தத்தம் வீடுகளுக்குப் போன பின்னர், கோயிற்கதவு மூடிவிடும். பின் அமைதியான இருள் என்னை உன் சரணங்களில் சேர்த்துவிடும்.

ஓரிடத்தில் வாழ்வின் ஜோதி ஏற்றி, உலகை மறந்து உன்னை யே தனித்துக் காண்பேன்.

அதிகாலையில் உன் முற்றத்து சங்கொலித்த வேளையில், ஆண் பெண்கள் தட்டுகளில் பூஜைப் பூக்கள் நிரப்பி வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பி, குளிர் பனி தோய்ந்து ரீங்காரம் நிறைந்து பளபளப்பான புதுவனப்பாதை வழிச் சென்றனர்.

நான் பிற நினைப்பில் நெருங்கி இருண்ட தளிர்க் கொடிகளின் நிழலில், புல் ததைந்த நதிக் கரையில், பறவைகளின் மெல்விசையும் தென்றலின் இனிசையும் தாலாட்டத் தூங்கினேன்.

தேவ! நான் உன்பூஜைக்குச் செல்லவில்லை. பாதையில் யார் செல்கிறார்கள் என்பதைக் கண்ணாலும் பார்க்கவில்லை.

இப்பொழுது நினைக்கிறேன்—என் அந்தத் தவறு நன்றே! அப்பொழுது பூக்கள் மொட்டாகவே இருந்தன. பார்! நாள் முடிவில் அவை மலர்ந்து விரிந்து விட்டன. அந்திப்பொழுதில் உன்பூஜைக் கூடையை இப்பொழுது நிரப்புகிறேன்.

39

ஏ இராஜேந்திரனே! உன் கையில் காலம் முடிவற்றிருக்கிறது.

யார் எண்ணமுடியும் — இரவும் பகலும் வந்து கழிகின்றன; யுகங்கள் மலர்ந்து மறைகின்றன. உனக்கு காலதாமதமும் இல்லை, அவசரமும் இல்லை. காத்திருக்கத் தெரிந்தவன் நீ! ஒரு புஷ்பத்தின் மொட்டை மலர்ப்பிக்க நீ செய்யும் பெருந்திட்டத்தில் நூற்றாண்டுகள் கழிகின்றன.

எங்கள் கையில் காலம் இல்லை. அதைப் பற்றிக் கவர்ந்துகொள்ள எல்லோருமாகப் போட்டியிடுகிறார்கள். என்றும் காலதாமதம் என்றால் யாரும் பொறுக்கமாட்டார்கள்.

முதலில் அவர்கள் எல்லோருக்கும் சேவை செய்து செய்து காலம் கழிந்தொழிகிறது. அந்தோ, இறுதியில் உன் பூஜைத்தட்டு காலியாகவே கிடக்கிறது, பிரபு!

அகாலத்தில் ஓய்வு கிடைத்து வருகிறேன்; மனதிலோ பயம். வந்து பார்த்தால், உன் காலம் கழிவிடவில்லை. என்னே!

40

நான் உன் குறிகளைக் காணவில்லை; அன்று அவற்றைத் தூசிபடிந்து மறைத்திருந்தது.

இன்று அவைகளைப் பார்த்தறிந்ததும், அக்குறிகள் உலகெலாம் இருட்டிலும் ஒளியிலும் ஜொலிக்கக்கண்டேன்.

கிளையெல்லாம், பூ வெல்லாம் அக்குறிகள் தோன்றி மலர்கின்றன. சமுத்திரக்கரையெல்லாம், பூமியோரமெல்லாம் அடையாளம் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. நுரை பொங்கு அலைகளின் முகட்டிலெல்லாம் விரைகின்றன அக்குறிகள். இமயமலையின் உயர்ந்தெழுந்த சிகரமெல்லாம் அமைதியாக நிலைத்து உயர்ந்துள்ளன அக்குறிகள்.

அன்று உன்பால் பராமுகமாய் இருந்தது ஏனோ அறியேன்.

அவற்றைப் படிக்கிறேன் இன்று. இருந்தாலும் அவ்வெழுத்துக்களின் அர்த்தத்தை புரிந்துகொள்ளவில்லை.

41

உன் பூஜைக்கு ஒன்றும் கொண்டு வராதவர்களைத் தண்டிக்க யம தூதர்கள் நரகத்திற்குக் கொண்டு செல்வார்கள்— என்று பயங்காட்டிப் பேசி உன்னை நிந்திப்பவர்கள் பக்தியில்லாதோரே. அவர்கள் என்றும் பக்திமான்கள் ஆகார்.

ஏ அண்டலோகத்து அரசே! இவ்வண்டலோகத்தில் பிறவற்றைக் காட்டிலும் உன்னையே மறைத்து வைத்துள்ளாய் உன் பெருமகிமையால். உன் சிருஷ்டியின் ஈன தூசி, கணப் பொழுதிருக்கும் பனித்துளி இவைகூட உன்னைக் காட்டிலும் பிரத்தியக்ஷ ரூபத்தில்தோன்றி, திசையெல்லாம் தம்மை விளம்பரப்படுத்துகின்றன.

உன்னுடையவைகளையெல்லாம் தன்னுடையதாகவே கூறிக்கொண்டு, இந்த உலகம் என்றும் திருட்டுத்தனமாக நடந்துகொள்கிறது. ஆனாலும் அந்தத்திருட்டுத்தனத்திற்கு அது வெட்கப்படுவதில்லை.

நீயோ விரைந்து உன்னை அறிவிப்பதில்லை!

42

அது அன்பின் கர்வம், பக்தியின் கௌரவம். பூஜைப் பொன் தட்டில் அன்பளிப்புகளை நிரப்பி, அது செல்ல முடியாதடைத்த எல்லை யற்ற மௌன அமைதி சார்ந்த ஆளற்று சிடக்கும் இடத்தில் நீ குறித்த குறியிடத்துச் செல்கிறது.

நீ பூஜை விரும்பாதிருக்கலாம்; ஆனால் அது உன்னைப் பூஜிக்க விரும்புகிறது. ஆழ ஆழங்களை ஆராய்ந்து தேட அதன் கையில் ஒரே விளக்கு இருக்கிறது. கண்ணில் நீர் வடித்து, அது உன் சரணங்களில் நித்திய வாழ்வுப் பூஜையைச் சமர்ப்பித்து விடும்.

மறைந்தொழுகும் மாய! உத்தரவின்றி பூஜை, அழைப்பின்றி தேடுகை—இதுவே அதன் கர்வம்.

43

வானைக் கிழிக்கும் இமயமலை யின் தூரத்துக் கோயிலின் கல் சுவ ரிடை எ வ் வ ள வு பனிக் குவையல் தூங்கிக் கிடக்கிறது. ஏ பெருங் கடலே! நீயோ உன் ஆழ்மையி லிருந்து அழைக்கவில்லை அதை. தன்னிலேயே அடைபட்டுக் கிடக் கிறது அது. அதன் காதுகளில் அண்ட கீதமும் படுவதில்லை.

உதய காலத்தின் செங்கரங்கள் உருக்க, பந்தங்களை உடைத்து உதறி, அப்பனிக் குவையல் அருவி யாய் நதியாய்ப்பாய்ந்தோடும்— பெருங்கடலே, அதுவோ உன் அழைப்பை என்றும் கேட்கவில்லை. தூரத்திலுள்ள கங்கோத்ரியின் சிகர உச்சியில் உன் சங்கீதத்தை யார் கேட்கமுடியும்?

எந்த கம்பீரமான ஆகர்ஷணத் தால் இப்படி வேகமாக ஓடி உன் னைத் தேடி அடைகிறதோ—அதை அதுவே அறியும்!

44

பிரபு, மனிதனுக்கு நீ அளிப்பன வெல்லாம், அவனைத் திருப்திப்படுத்தி விட்டு, ஒழிவதில்லை. உன்னைத் தேடி அலைவதே அவற்றின் இறுதிப்பயன்— இதுவன்றோ உன் உத்தேசம்

நதி தன் தினசரிப் பணிகளைச் செய்துகொண்டே ஓடி, அதன் முடிவற்ற ஓட்டம் உன் சரணங்களில் தினம் நீர் வீழ்ச்சி அன்பளிப்பாக, தடையற்று விழுகிறது.

தாமரை தன் வாசனையால் உலகத்தை நிரப்பினாலும் அது பூரணப்படுவதில்லை—உன் பூஜையில் பயன்படும் கடைசிப்பணி ஒன்று அதற்கு உள்ளதே! உலகை வஞ்சித்து உனக்குப் பூஜையில்லை.

கவிஞன் தன் கீதத்தில் சொல்லும் விஷயத்திற்கு, வெவ்வேறு ஜனங்கள் வெவ்வேறு பொருள் கூறுவர். ஆனால் அதன் இறுதிப்பொருள் உன்னிடமன்றே உள்ளது.

45

எந்த பக்தி உனக்காகத்தான் என் பதை ஒப்புக்கொள்ள தைரியம் அற்று, முகூர்த்த வேளையில் மனங் குழம்பி, நடனம் கீதம் இவற்றில் உணர்ச்சி வசப் பட்டு போதைப்படுகிறதோ, அறிவிழந்து ஆச்சரிய வசப்பட்டு நுரை பொங்கும் அந்த பக்தி மது ஒழுக்கை நான் விரும்ப வில்லை, நாத!

மங்கள கலசத்தில் பளபளப்பான அமிர்தம் நிரப்பி உலக மாளிகையின் வாயிலில் சாந்திரசமான பக்தி கொடு. அந்த பக்தி அமிர்தம் என் வாழ்வு பூராவும் பூரண கம்பீரத்துடன் வியாபிக்கும். அது சகல வேலைகளைச் செய்யவும் பலம் தரும்; வீண் முயற்சிகளைச் சுபமாக ஆனந்தமாக வெற்றிகரமாக பலன் தரச் செய்யும். எல்லா அன்பிலும் திருப்தி தரும். எல்லாத் துன்பத்திலும் சேஷமம் தரும். எல்லா இன்பத்திலும் பொருமையற்ற பெருமை தரும்.

உணர்ச்சிக் கண்ணீரை ஒடுக்கி, உள்ளம் நிதானமான கம்பீரத்துடன் பொங்கியும் நிற்கும்.

46

தாயன்பு சுரந்து ஒழுக்கும் முலைப்பால் பருகி குழந்தை செயலற்ற ஆனந்தத்தில் சிரிக்கிறது. அதுபோல் இளமையில் அமைதியற்ற ஆனந்தத்தில் உணர்ச்சி ரசங்களைப் பருகினேன்.

உன்மத்தமாகி ஐந்தாம் சுரத்தில் புல்லாங் குழல் ஊதினேன். இயற்கையின் மார்பில் சிராட்டப்பட்டுச் சீர்த்த சித்தம் சிசுப் போல சுகமாகத் தூங்கியது.

காலை இரவு மாசையான் பெண் பல பாத்திரங்களின் பன்னிறமும் புஷ்ப மணமும் தோய்ந்த மதுவைக் கொணர்ந்து கொடுத்தது.

இன்று அதே உணர்ச்சி வேகமும் அதே அமைதியின்மையும் ஒழிந்திருந்தால், இயற்கையின் ஸ்பர்ஷ மோகம் தூரத் தொலையட்டும்—அதில் கொஞ்சமும் துக்கமில்லை.

கிராமத்திலிருந்து மன்னன் தலைநகருக்கு இப்பொழுது என்னை அழைத்து வந்திருக்கிறாய்; எனவே உள்ளத்தில் பலம் கொடு. உண்மை சொருபமே! கஷ்டமானவற்றையும் நிர்மலமானவற்றையும் எனக்குக் காண்பி.

47

அடி உதையான போர்க்களத்தில் வந்து நிற்கிறேன் நான். புஜ வளையம், குண்டலம், கழுத்தணி ஆகிய அலங்காரங்களைக் கழற்றித் தூர எறிந்துள்ளேன். உன் எண்ணற்ற அம்புகளையும் வற்றாத அம்பருத் தூணியையும் உன் கையாலேயே எடுத்து என் கையில் கொடு. யுத்த குருவே! ஆயுதக் கலையில் எனக்கு தீக்ஷை கொடு. உன் பெரும் தந்தையன்பு கஷ்டமான கட்டளையிட்டு, இன்று கர்ஜித்து ஒலிக்கட்டும்.

புது வீராவேசமும், கடினமான கடமைச் சமையும், சகிக்க முடியாத கடும் வேதனையும் கொடுத்து என்னைக் கௌரவிப்பாயாக! என் அங்கங்களைக் காயவடுக்களால் அலங்கரிப்பாயாக! வெற்றிகரமான முயற்சிகள், பயன்தராத பிரயாசைகள் இரண்டிலுமே அடியேனை ஆசீர்வதிப்பாயாக! உணர்ச்சிகளின் நொய்வில் அடிமைப்படுத்தாது, கர்மக்ஷேத்திரத்தில் திறமையுடன் விடுதலை பெற அருள்வாயாக.

மங்களகரமான தேவ! இந்த தூர்ப் பாக்கிய தேசத்தினின்றும், லோக பயம், ராஜ பயம், மரண பயம் ஆகிய எல்லா ஈன பயங்களையும் அகற்றிவிடு.

பலமற்ற ஏழ்மை உள்ளம் வெறும் பாருங்கல். அதுவே என்றும் தகர்க்கும் வேதனை; அதுவே என்றும் மண்ணில் வீழ்ச்சி; ஒவ்வொரு கணமும் அதுவே ஆத்ம அவமானம்; அதுவே உள்ளும் புறமும் அடிமை விலங்கு; ஆயிரக்கணக்கானவர் காலடியில் பயந்து அடிக்கடி தலை பணிப்பது, மனித மரியாதைக்கும் பெருமைக்கும் சீரழிவாகும்.

இப் பெரும் அவமானங்களை உன் காலால் எற்றிப் பொடியாக்கி அகற்றாய்! மங்களகரமான காலை வேலையில் எல்லை யற்ற வானின் மேம்பட்ட பிரகாசத்தில் உன் மத்தமான காற்றில் நெற்றியை நிமிர அருள்வாயாக!

49

குருட்டுப் பாம்பு இருட்டுக் குழியில் இருக்கிறது. அது தன் நெற்றியிலுள்ள மணியின் ஒளியையும் அறியாது; சூரிய வெளிச்சத்தையும் அறியாது.

அதுபோல் இந்தக் குருட்டு நாடு இருட்டில் இருக்கிறது. சிருஷ்டி கர்த்தனே! மன்னா! நீ அதன் நெற்றியில் கட்டி அவங்கரித்திருக்கும் பிரகாசமான மணியின் ஒளியையும் அறியாது; உன் ஒளியையும் அறியாது.

தன் நிலையின்மையின் சோகமும், வாழ்வின் வேதனையும் தினம் பெருக்குகின்றன. உன் பெரும் லக்ஷியத்தைத் தன் அளவையால் துண்டு துண்டாக்கித் தூசியில் போடுகிறது அது.

பிரபு! உன்னைப் பார்க்க முகம் வாளை நோக்காதிருக்கிறதே, அந்தோ!

எந்த ஒரே படகு எல்லா லோகங்களக்கும் புகலிடமோ, அதைத் துண்டு துண்டாக்கிவிட்டுக் கடலைக் கடக்க முடியுமோ?

உன்னைக் கூறிட்டுச் சிதைத்து இழிவு படுத்தினோர் திருப்தியோடு நெஞ்சு உறங்கி மண்ணில் புரள்கிறார்கள். இன்று உலகெலாம் வெறுத்து அவர்கள் தலையைக் காலால் மிதிக்கிறது.

மானிடத்துவத்தை ஈனப்படுத்தி உன் பூஜையை வெறும் விளையாட்டுப் பொருளாக்கி, என்றும் உணர்ச்சி போகத்தில் மூழ்கியவர்கள்—இந்தக் கிழக் குடிநதைகள்தான் இன்று உலகின் கையில் விளையாட்டுப் பொம்மைகளாகியுள்ளனர்.

உன்னைத் தம்மொடு சமப்படுத்த எண்ணி இந்தக் குள்ள வாமனர் கூட்டம் உன்னை அவமதிக்கிறது. பின் அவர்களை யார் மதிப்பார்?

மந்திரமோதி உனக்கு உயிர் கொடுக்க முனையுமளவுக்கு திமிர் கொண்டோருக்கு எவர்தான் உயிர் கொடுப்பார்?

உன்னைக் கூறிட்டுச் சிதைப்போருக்கு எவர்தாம் ஐக்கியம் கொடுப்பார்?

அச்சிட்டோர்: சதானந்தர் அச்சகம், 48. கிழக்கடைத் தெரு-விருதுநகர்.

